

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET VERRADERLIJKE OOR

N° 2309

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verraderlijke Oor

HOOFDSTUK I

DE JACHT OP JOHN RAFFLES

Het kon omstreeks half twaalf in de nacht zijn, toen er een zestal mannen met trage schreden, de handen in de zakken, de petten diep in de ogen gedrukt, liep door een van die smalle, sombere straatjes in het oudste gedeelte van Londen, het Eastend, waar zelfs midden in de zomer en op klaarlichte dag nooit een zonnestraaltje scheen binnen te dringen, zover neigen de huizen er naar elkander, zo hoog zijn zij, en zo smal zijn die straten, die ternauwernood de naam van steeg verdienen.

Op sommige gedeelten moesten zij achter elkander lopen, teneinde elkaar niet op de tenen te trappen.

In de ingetreden stilte klonk een harmonica, die zeker haar beste dagen reeds gehad had, en hetzelfde lawaai begon weer van voren af aan, in een zekere

regelmaat.

Dat was de kroeg van Mike Hare, de voormalige Ierse bokser, die in zijn glorie-tijd kampioen in zijn klasse was geweest.

Een ogenblik stonden de mannen stil, en toen was het plotseling, alsof zij van de aarde waren weggevaagd.

Met grote snelheid waren zij een slop binnengetreten, naast het wijnhuis gelegen, en zeker niet veel breder dan een halve meter.

Het was eigenlijk niets meer dan een scheiding tussen twee huizen, die men aanvankelijk tegen elkander had willen bouwen.

Het slop beschreef een bocht, en het was er zo mogelijk nog iets donkerder dan in de steeg.

Er klonk een dof, vreemd gegufgel

van water, alsof het onder de grond werd afgevoerd.

Dat was het overvloedige regenwater, die hele dag had het bij stromen geregend, dat zich langs het hellende slopje nog altijd voortspoedde, in het midden waarvan zich een soort riool bevond, voorzien van stevige roosterstaven, maar dat niet bij machte bleek te zijn, al dat water tijdig te verzwelgen, zodat het slop verderop weinig beter leek dan een beek.

Nu klonk voor het eerst duidelijk een geaffecteerde hoge falsetstem, die op gedempte, verontwaardigde toon sprak:

— Zeg eens, Fatty, moeten wij nog verder? Ik ben in avondtoilet, ik heb mijn lakschoenen aan, en ik ben niet van plan ze te bederven, en bovendien kou te vatten in jullie vervloekte slop.

— Wil ik je soms dragen, Jim Peanut? klonk een spottende, schorre stem uit de duisternis.

— Dat zou nog niet zo kwaad zijn, meende de ander weer. Het is een vreemde liefhebberij, jullie verblijf te kiezen in zo'n negorij. Als ik dat vooruit geweten had, geloof ik, dat ik voor de eer van de bijeenkomst had bedankt.

— Je zou je nog wel eens bedacht hebben, Jim, alvorens te weigeren, wanneer je ter vergadering wordt opgeroepen door Meester Raaf.

Het bleef even stil op die woorden, en men hoorde alleen een dof gepruttel uit de mond van Jim Peanut, waarop de man die het laatst gesproken had, vervolgde:

— Je weet, dat we een mededeling in ontvangst hebben te nemen, en van groot belang ook. En als Meester Raaf je ontbiedt, dan heb je het hart niet te weigeren. Je bent pas onlangs tot luitenant benoemd, en ik misgun je die rang niet, ik wil je graag als mijn collega beschouwen, maar ik waarschuw je, laat nu je ijver niet verslappen, want de Meester is streng voor luilakken, lafaards en slappelingen.

Peanut bromde iets onverstaanbaars, onderdrukte een vloek, toen hij bijna in een diepe plas getrapt had, tot eensklaps de stem klonk van de man, die

vooraan liep, uit de tastbare duisternis:

— Halt. Wij zijn er.

Er werd op een eigenaardige wijze op hout geklopt, waarschijnlijk op een deur, men hoorde het zachte gerammel van een sleutelbos, een grendel knarste, toen werden er fluisterend enige woorden gewisseld, waarschijnlijk een wachtwoord, en een deur piepte op haar hengsels.

Een vage gedaante werd zichtbaar, en op kniehoogte een soort dievenlantaarn, een kaarslamp, die zacht heen en weer schommelde, en waarvan het rossige schijnsel nu de zes mannen bescheen die haastig naar binnen gleden, waarop de stevige deur verder achter hen dichtging.

Zij bevonden zich nu op een binnenplaats, die waarschijnlijk eertijds bij een verlaten fabriek had behoord, en die in de loop der jaren was volgebouwd met allerlei loodsen en keten, bergplaatser en reparatieinrichtingen, zodat er een waar doolhof gevormd was van elkander telkens kruisende straatjes, zonder de minste regelmaat.

De man met de lantaarn, zowel als de meeste der zes mannen, schenen hier echter de weg uitstekend te kennen, want snel ging het kleine troepje nu voort bij het schijnsel van de schommelende lantaarn, totdat zij opnieuw moesten stil staan voor een tweede deur, die op geen andere wijze te bereiken was dan langs de weg, die de mannen zoëven waren afgekomen.

Hier hief de portier zijn lantaarn op, liet het licht beurtelings vallen op de gezichten van de zes mannen, knikte gerustgesteld, opende de deur met een grote sleutel, en het zestal was binnenshuis.

De voorste ontstak zijn zaklantaarn, en bij het licht daarvan begonnen zij zwijsend, een vochtige, stenen trap af te dalen, ruim dertig treden hoog, totdat zij, vrij diep onder de grond, een ruime kelder bereikten, met een poortvormige deur aan het einde, die op een kier stond, en waardoor een vrij krachtig lichtschijnsel naar buiten drong.

Op een kruk was een man hij die

deur gezeten, die echter onmiddellijk was opgestaan, zodra hij enig gerucht hoorde, met zijn rechterhand op een veelzeggende wijze in zijn zak.

— Hou je gemak maar, Brain, zei Fatty met een kort lachje. Goed volk, man. Is de Meester er al? Des te beter, dan kunnen we dadelijk beginnen.

Fatty, die zijn bijnaam met ere droeg, want hij was een kogelrond heerschap, aan wie letterlijk alles bol scheen te zijn, tot zijn neus toe, wendde zich tot Peanut, en fluisterde:

— Nu zijn we bij wijze van spreken, onder de kroeg van Mike Hare. Er is geen andere manier om hier te komen dan de weg die wij gevolgd hebben, behalve een geheime sluipteg, die alleen aan de Meester bekend is, en die alleen gebruikt mag worden, als de politie ons hier achter de voddens zou zitten, en dat is niet erg waarschijnlijk, want je hebt wel gemerkt dat de boel goed bewaakt wordt.

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom de Meester geen fatsoenlijker vergaderlokaal zoekt, zei Peanut schouderophalend.

— O, hij is niet zo kieskeurig als jij, hernam Fatty kortaf. Bovendien moet hij wel nemen wat hij krijgen kan. De Blauwen zitten ons weer geducht op de hielen de laatste tijd, en de meeste vergaderplaatsen staan in hun boekje zodat wij daar niet meer bijeen durven komen. En houd nu je snater, want hij houdt niet van geklets, dat weet je wel.

De deurwachter had zich duchtig vergewist, dat hij alle mannen kende, die daar binnentraden, en toen pas gooide hij de deur wijd open. Het zestal trad een aangrenzende kelder binnen, die tamelijk goed van meubelen was voorzien met een grote, langwerpige tafel in het midden, enige stoelen voor de leden van het bestuur en zelfs een radio-ontvangsttoestel op standaard met ingebouwde grammofoon.

Op dit ogenblik zaten achter de tafel vijf mannen, dat wil zeggen de Aanvoerder of Meester, zijn adjudant en drie kapiteins.

De zes mannen, die daar zoëven waren binnentreden, bekleedden allen de rang van luitenant.

Gedurende vrij lange tijd had de politie van Londen weinig of niets vernomen van de Bende der Raven, om precies te zijn, sedert het ogenblik dat John Raffles de politie, onzichtbaar en onhoorbaar als het ware, de behulpzame hand had geboden bij de bestrijding van dat Genootschap, welks daden met zwarte kool staan aangetekend in de registers van Scotland-Yard. Omstreeks drie jaren geleden had er een heftige, verbitterde strijd geheerst tussen de beneden en de politie, de Blauwen, zoals zij door het geboefte genoemd werden, die er eindelijk in slaagden, de bende op te rollen.

Dat zij echter niet volkomen verdelgd, dat zij niet uitgeroeld was, deze nachtelijke bijeenkomst onder het huis van Mike Hare bewees het maar al te duidelijk.

De Meester zat in het midden.

Zwijgend plaatsten de zes luitenants zich tegenover de aanvoerder en de kapiteins. Zij vormden wel een zonderling allegaartje, Fatty in zijn vuile overall, vol scheuren en vlekken, Jim Peanut daarentegen met de grootste elegance gekleed, in avondtoilet, en die met bezorgde blik keek naar een modderspatje op zijn zijden sok. De derde was Oliver Petticoat, een heel lange, magere, tanige kerel, met een geruite pet op, die hem tot ver over de oren zakte, en een rode halsdoek om zijn schrale nek.

Als hij zijn mond opende, om zijn kort, stotend lachje te laten horen, zag men zijn hele gebit, van een verdachte witheid en gaafheid, tot aan de laatste kies.

De vierde man zag er uit als een verlopen notaris, die een schijn van deftigheid trachtte te bewaren, met ouderwetse bakkebaardjes, een staande boord en een zwarte, zelf geknoopte das.

Naast hem zat een ineengeschrompeld mannetje, niet veel meer dan een dwerg, met een veel te groot bolhoedje op, dat hem, met zijn lange, blote hals zonder boord, deed lijken op een van die circus-

clowns, die de taak hebben, het publiek, tussen twee nummers in, met hun grappen en grollen bezig te houden.

De zesde man tenslotte kon een dorps-
onderwijzer zijn, met een bleek, onbeduidend gezicht, waarin echter de schijnbaar ledige, grijsblauwe ogen soms plotseling konden opvlammen met een tijgerachtige uitdrukking.

Zonder dat er de minste verandering was gekomen in de onbeweeglijke houding van de Meester, begon hij:

— Weest welkom, mannen. Ik heb jullie hier doen ontbieden om een ernstige reden. Zeker moest die reden ernstig zijn, nu de politie aanstalten schijnt te maken, om de strijd opnieuw met ons aan te binden, en ons geen rust of duur laat, zodat wij het bijna niet wagen, een lonende onderneming van enige omvang op touw te zetten.

Heel even bewoog zich voor het eerst zijn hoofd, teneinde Fatty aan te kijken, die het verst van hem af zat.

Toen vervolgde hij:

— Het is nog geen tien dagen geleden, dat luitenant Fatty er maar ternauwernood aan ontsnapt is, door de Blauwen te worden gesnapt. Bij die gelegenheid heb ik de vaste overtuiging gekregen, als ik nog soms had kunnen twifelen, dat Raffles daarbij de hand in het spel heeft gehad.

Op het horen van die gevreesde naam ging er een dof gemompel uit de aanwezigen op, en menig oog schoot vonken, maar de Meester behoefde slechts even de hand op te heffen, om het wederom stil te doen zijn in het grote kelderruim.

— Het lijdt geen twijfel, mannen, of wij staan aan de vooravond van een hernieuwde actie van die vervloekte lastpost, die nog altijd de tijd schijnt te

kunnen vinden, naast zijn eigen inbraken en berovingen, strijd te voeren met lieden die juist hetzelfde willen als hij. Want van zijn zogenaamde filantropie geloof ik geen steek. Dat is maar een doekje voor het bloeden. En al was het wel zo, dat mag ons niet beletten, de ons toegeworpen handschoen op te nemen. En ditmaal, dat heb ik gezworen, zal ik niet rusten voor wij ons van Raffles hebben ontdaan, en voorgoed.

Hij kruist telkens op de meest ongewenste ogenblikken ons pad, hij levert een voortdurend gevaar voor ons op, voor onze vrijheid, in sommige gevallen zelfs voor ons leven; hij moet verdwijnen, en daartoe zijn wij hier bijeen.

De zes luitenants keken elkander eens zwijgend en met schuwe blikken aan.

Het was alsof de aanvoerder de geheimste gedachten van zijn luitenants raadde, want hij hernam:

— Ik weet het, alvorens hem te vernietigen, moeten wij Raffles in handen hebben en met volstrekte zekerheid weten, dat onze gevangene inderdaad Raffles is, en niemand anders. Welnu, ik geloof, ik verwacht, dat wij daarin ditmaal zullen slagen. Ik wacht hier de komst af van een man, die door een der onzen hierheen zal worden gevoerd natuurlijk met alle nodige voorzorgsmaatregelen, en die ons een hoogst belangrijke mededeling heeft te doen, naar het zeggen van ons medelid, de enige man, die hij in het geheim heeft genomen. Volgens diens vaste overtuiging, kan het nog hoogstens een paar dagen duren, alvorens wij ons van de man hebben meester gemaakt, die ons in de weg staat, die ons met alle middelen bestrijdt die ons de ondergang heeft gezworen, van John Raffles.

HOOFDSTUK II

HET LITTEKEN AAN HET OOR

Juist toen de Meester had uitgesproken, werd er op de deur geklopt, op een vooruit overeengekomen wijze. Een van de luitenants ging het kleine luikje boven in de deur openen, teneinde zich te vergewissen wie daar wenste te worden toegelaten.

Hij zag de deurbewaker, en naast hem een goed gekleed man, met een bleek gelaat, en zijn rechterarm in een draagdoek.

— Is dat de bewuste? vroeg hij zacht, zich tot Brain, de deurbewaker, wendend.

— Je ziet toch wel wie hij bij zich heeft, bromde Brain ongeduldig.

Nu pas zag de luitenant in de halve duisternis van de voorkelder een derde man staan, breedgeschouderd en groot, die er uitzag als een sleepbootkapitein of zo iemand, met een blauwvlakense pet op en een jekker aan, en die nu wat meer naar voren trad, en zei:

— Ik ben het, Jef Cunning. Doe maar dadelijk de deur open, want wij hebben groot nieuws.

Brain maakte de deur open, en Cunning trad binnen met de vreemdeling aan zijn zijde, die een ogenblik wat schuw rondkeek, toen hij daar die onbeweeglijke mannen zag zitten, met hun dreigende, weinig goeds voorspellende blikken, totdat zijn ogen gevestigd bleven op de man met het wasachtige gezicht in het midden, die hem wel een minuut lang aandachtig en zwijgend opnam, en hem nu wenkte om naderbij te komen.

Jef Cunning had op fluisterende toon een paar woorden met een van de kapiteins gewisseld en zei nu, zich tot de Meester wendend:

— Dit is de man, Meester.

Nog even nam de voorzitter de vreemdeling aandachtig op, met zijn onzicht-

bare ogen, die nooit te voorschijn scheenen te komen, en vroeg toen kortaf:

— Naam?

— Gerald Brunner.

— Is het waar, dat gij ons iets hebt mede te delen, dat ons op het spoor kan brengen van John Raffles?

— Ja, dat is waar.

— Vertel het ons dan, en zo kort en duidelijk mogelijk.

De man die zich als Gerald Brunner had aangediend, kuchte even, scheen zijn gedachten te verzamelen, en begon toen, staande voor de tafel met het sombere zwarte laken:

— Gij hebt natuurlijk in de bladen gelezen van de juwelenroof op het kasteel van Lady Wolverton, omstreeks een week geleden?

De Meester knikte zwijgend, en Brunner vervolgde:

— John Raffles pleegde die daad. Aan dat feit valt evenmin te twifelen, als aan het feit, dat ik hier thans voor u sta om het u te vertellen. Raffles bestal op die avond alle gasten, die er maar voor in aanmerking kwamen, en het noodlot wilde, Meester, dat op diezelfde avond, een vriendin van mij, een waardevol geheim document wegnam uit de schrijftafel van de broeder van Lady Wolverton, die het ter bestudering onder zijn berusting had. Ik moet kort zijn, want de bijzonderheden zouden mij te lang ophouden, en u bovendien niet interesseren. Mijn vriendin en ik hoopen dat document tegen een hoge prijs te verkopen aan een buitenlandse mogendheid, welke het hier geen nut heeft om nader aan te duiden. Ook omtrent de aard van het stuk wil ik voorlopig het stilzwijgen bewaren. Laat het u genoeg zijn als ik u zeg, dat die duivelse Raffles de lucht moet hebben gekregen van ons plan, en ons, niet tevreden met

zijn buit aan diamanten en andere kostbaarheden, achterna ging, met het doel om ons dat document, dat ons financieel onafhankelijk moest maken, te ontfutselen.

— Een ogenblikje, viel de Meester hem in de rede. Hoe is de naam van uw vriendin?

— Lola Ravenna.

— Goed. Ik heb meermalen van haar gehoord. Zij is een schrandere vrouw, en biezonder haatdragend. Ga voort.

— Hoe het mogelijk is geweest, ik begrijp het nog altijd niet, maar Raffles slaagde er in, zich in de auto te verbergen, waarin ik Lola opwachtte aan een der poorten van het kasteel, hij reed dus mee tot aan de plek, waar een snelle motorboot mijn vriendin en mij wachtte, hij wist aan boord van die boot te komen, hij sloeg de stuurman neer, hij nam diens plaats in, en in de dikke mist, die was komen opzetten, slaagde hij er in, Lola het document te ontfutselen, de enveloppe te openen, en in plaats van het kostbare stuk, een opgevouwen krant erin te doen, met een door hem geschreven kaartje, hetwelk hij voluit met zijn naam ondertekende, dat ik onder de ogen heb gehad, en dat geen twijfel liet aangaande zijn ware identiteit. Gij kunt u het gezicht van Lola en van mij voorstellen, toen wij met die enveloppe bij onze agent kwamen, verwachtende met een half miljoen betaald te worden, en toen dat stuk krant uit de schijnbaar ongeschonden enveloppe zagen te voorschijn halen.

Er ging een stemmengeroes op in de kelder, een gebrom, half van bewondering, half van woede, maar de Meester behoefde slechts even zijn hoofd in het rond te bewegen en het werd weer doodstil.

Toen hernam de aanvoerder:

— Dat is voor u en Lola ongetwijfeld een zeer grote tegenslag geweest, en ik beklag u, maar ik verklaar, niet te kunnen inzien, hoe ons dit voorval van nut kan zijn bij de opsporing van onze man.

— Ik ben ook nog niet gereed, Meester, hernam Gerald Brunner, terwijl hij

zich met een trillende hand over het voorhoofd wreef, half dol van woede bij de herinnering alleen aan de poets, die Raffles hem en zijn medeplichtige gebakken had.

— Toen de mist was opgetrokken, aldus ging Brunner voort, en wij regelrecht koers meenden te zetten naar een Europese havenstad, barstte aan boord van onze motorboot, figuurlijk gesproken, de bom. Er werd een stuk ijzer bij het kompas gevonden, zodat het een verkeerde koers aanwees, en door een onverklaarbaar ongeluk was een van de reddingsboten uit de davits omlaag gezakt, achter het schip en remde daardoor uren achtereen, zonder dat wij er ons van bewust waren door de mist, de vaart van onze boot. De kapitein ontdekte tenslotte de gehele toelag, en Raffles werd onmaskerd.

— Hij werd dus gevangen? riep de Meester, en zijn stem trilde, terwijl zijn benige, klauwachtige hand zich zenuwachtig over het zwarte laken bewoog.

— Helaas niet, Meester. Soms lijkt het wel, alsof die man door hogere machten beschermd wordt. Want hoewel wij met ons zessen op hem toestormden, hoewel er drie schoten op hem werden gelost, slaagde hij er toch in, overboord te springen, en zich in veiligheid te brengen aan boord van wat wij allen hielden voor een klein soort duikboot.

— Dat moet het ook geweest zijn, zei de Meester laconiek. Het is ons bekend dat Raffles de beschikking heeft over een door hem zelf gebouwde duikboot, die niet meer dan zeven of acht personen kan vervoeren, en die een buitengewone snelheid ontwikkelt, boven, zowel als onder water. Hij nam dus de vlucht. Des te minder kan ik begrijpen.

— Vergun mij, Meester, viel Gerald Brunner hem in de rede, ik zei u zo even dat er driemaal op Raffles geschoten werd tijdens het handgemeen. Thans echter ging de kogel slechts rakelings langs het rechteroor, en ik zag dat het lelletje sterk begon te bloeden. Daar werd hij dus gewond. En gij weet wel, dat een wond in zulk een bloedrijk lichaamsdeel niet zo gauw geneest,

— Welnu? Wat voor nut kan dat hebben opgeleverd?

— Dat zult gij aanstonds horen. Ik zelf werd door hem in de rechterschouder geraakt, en gij ziet dat ik mijn arm nog niet kan gebruiken. Eigenlijk had ik het ziekenhuis nog niet mogen verlaten, maar ik kon het er niet langer uithouden. Ik snakke naar de vrijheid en naar de buitenlucht. En ook naar wraak. Gisteren nu, omstreeks tien uur, liep ik per toeval in een straat, hier niet eens ver vandaan, toen mijn aandacht plotseling werd getrokken door een heer, krachtig gebouwd, goed gekleed, van middelbare leeftijd, die met haastige stappen voor mij uitliep, nu en dan naar de huisnummers kijkend. Ik weet niet wat mij bewoog hem wat nauwkeuriger in het oog te houden, en eensklaps zag ik duidelijk aan het lelletje van zijn rechteroor, een genezende wonde. Het oor was nog een weinig misvormd en wat opgezwollen en ik twijfelde geen seconde, of die man was door een kogel aan het oor getroffen. Ik liep zo vlak bij hem, op nauwelijks drie passen achter hem, dat ik de wond zeer duidelijk kon zien. Het was geen snede, het was wel degelijk een halvemaaanvormige inkeping, die misschien over een paar maanden verdwenen zou zijn, maar die nu zeer duidelijk viel waar te nemen.

— Ik bewonder uw opmerkingsgave, maar vergeet gij niet een beetje, dat Londen ongeveer elf miljoen inwoners heeft, en dat op zulk een geweldig aantal mensen allicht een ander op dezelfde wijze kon zijn gewond?

— Dat dacht ik zelf ook, Meester, antwoordde Brunner. Maar de man wendde zijn gelaat terzijde, ik kon zijn profiel zien, en toen viel er niet langer te aarzelen. Het was dezelfde rechte neus, dezelfde forse kin, dezelfde vorm van lippen en mond.

— Maar ook dat is geen bewijs, riep de Meester enigszins ongeduldig uit. Gijzelf hebt gezegd, dat Raffles aan boord van de motorboot de gedaante had aangenomen van een ander, van de stuurman. Hij moet zich dus toen vermomd hebben.

— Dat is zo, dat geef ik toe, maar bedenk, dat hij niet over de nodige middelen beschikte, om zijn gelaat geheel en al te veranderen. Maar dat is niet het enige. Ik zou misschien nog getwijfeld hebben, als Lola, die naast mij liep, mij later, toen onze man een huis was binnengegaan, gelukkig voor wij zo dom waren geweest ons te vertonen, wat wij juist voornemens waren, met de meeste stelligheid verzekerde, dat zij hem herkend had. Weliswaar had ik Raffles niet gezien, voor ik hem zag onder het mom van de stuurman, maar Lola daarentegen had bijna de hele dag tevoren op het kasteel van Lady Wolverton ruimschoots gelegenheid gehad, om zijn profiel te bestuderen.

Het was alsof er bliksems schoten uit de donkere ogen, onder het gewelfde voorhoofd van de Meester, toen hij met een diepe, kelderachtige stem langzaam zei:

— Dat geeft de zaak een ander aanzien, en het zal nu wellicht de moeite lonen, er wat nader op in te gaan. Had de man dezelfde gedaante?

— Volkomen dezelfde. Ik zeg u dat hij als een heer was gekleed, en Lola verklaarde dat hij zich juist zo bewoog als de gast op het kasteel, die naderhand met de juwelen verdween, en wiens ware identiteit zij pas later vernam.

— Was hij even groot?

— Tot op een centimeter na.

— En de wond klopte?

— Zo zeker als iets. Het oor zag er juist uit zoals een oor er moet uitzien, toebehorend aan een gezond man, en welk oor acht dagen geleden kennis heeft gemaakt met een revolverkogel. O, ik zou mijzelf nog kunnen trappen, bij de gedachte dat het maar een centimeter gescheeld heeft.

— Dat kan ik mij voorstellen, hernam de Meester laconiek. En gij zoudt er ons Genootschap een grote dienst mee hebben bewezen. Ik heb u nooit tevoren gezien, naar ik meen. Gij zijt denkkelijk geen lid van onze vereniging?

Brunner moest bij het horen van die eigenaardige benaming even lachen, en antwoordde toen:

— Ik ben geen lid, Meester. Ik ken echter een paar personen, die het wel zijn, en tot een hunner, tot mijn vriend Jef Cunning heb ik mij toen onmiddellijk gewend, om raad.

— Maar hebt gij dan niet gewacht, tot de bewuste weer uit dat huis kwam, waar gij hem hebt zien binnegaan?

— Dat durfde ik niet zelf te doen. Ik wilde mij niet aanstonds laten herkennen. Vergeet vooral niet, dat ik de assistent bent geweest van een vrouw, die zich eigenlijk nog niet in het openbaar mag vertonen, daar zij ieder ogenblik gevaar zou kunnen lopen, te worden gearresteerd. Het is waar dat Raffles het document reeds heeft teruggebracht naar de bron, maar dat zou de politie natuurlijk niet beletten, haar, die het wegnam, gevangen te nemen, en aan de justitie over te leveren. Men zou met het proces eenvoudig wachten, tot het er niet meer op aan kwam of de inhoud van het document gemeen goed werd. Ik droeg echter een straatjongen op, die daar rond zwierf, om het huis goed in het oog te blijven houden. Natuurlijk tegen een beloning.

— En deed hij dat? vroeg de Meester gretig.

— Hij deed het zelfs wat àl te goed. Hij stelde zich zodanig op, dat Raffles hem uit het venster wel voortdurend moest zien, zodat hij waarschijnlijk argwaan kreeg door de hardnekkigheid van die knaap. Wie weet had hij mij ook wel met hem zien spreken. Hoe het ook zij, de jongen kreeg geen gelegenheid om hem te volgen, al had hij zich ook de hulp van een rijwiel verschaft, want Raffles moet het huis langs een achteruitgang hebben verlaten. De jongen kreeg hem tenminste niet meer te zien, zoals hij verklaarde, toen ik een paar uur later op de afgesproken plek kwam om hem te belonen en uit zijn mond te vernemen waar Raffles naar toe was gegaan.

— Dat is erg jammer. Maar als dat zo is, dan moet ge mij eens zeggen, hoe wij zijn spoor terug kunnen vinden?

De donkere ogen van de spion begonnen te flikkeren, toen hij een stap nader

trad en zei:

— Geloof me dat ik mij zo gauw laat ontmoedigen? Ik heb een onderzoek ingesteld in het huis, en toen het volgende vernomen. Raffles schijnt daar alweer op te treden als een soort beschermengel, en ditmaal geldt het een jong meisje, dat als enige familie een oom schijnt te hebben, een dronkelap, die haar mishandelt, en haar wil dwingen, in de restaurants langs de tafeltjes te zingen. Het heet dat Mabel Melony, zo is haar naam, een mooie stem heeft. Dat moet dan voor Raffles reden genoeg zijn geweest, om eens een kijkje te komen nemen, en de omwonenden verzekeren mij, dat dit de tweede maal was, dat hij kwam, dat het meisje op het ogenblik bedlegerig is, als gevolg van de jongste mishandeling van haar lieve oom, dat hij de dokter en de hele rampslomp voor haar betaalt, en dat Mabel hem kent onder de naam, graaf Palmhurst, en hem letterlijk aanbidt, ook al kent zij hem pas. Hoe hij haar eigenlijk ontdekt heeft, weet ik niet, en dat doet er ook niet toe. De eerste keer kwam hij met een heer, die hij voor zijn secretaris uitgaf, en die schijnt als voornaamste bezigheid te hebben, dergelijke gevalletjes op te sporen.

— En komt hij terug? vroeg de aanvoerder afgemeten, en weer leek het te weerlichten in de duistere holten, waar zich zijn ogen moesten bevinden.

— Ongetwijfeld, riep Brunner opgewonden uit. Hij komt zeker terug zo lang het meisje ziek ligt, en wij hebben dus niets anders te doen dan het gunstige ogenblik af te wachten, en te zorgen dat wij op tijd zijn.

— Een flink mes, een deugdelijke revolver, en wij zijn van de lastpost af, zei Jef Cunning op koude toon. Als jullie willen, zal ik dat zaakje wel opknappen. Ik wacht hem op bij de straatdeur van het huis, en...

— Niets van dat alles, Cunning, viel de Meester hem rustig in de rede. Ik waardeer je ijver, ik ken ook je bekwaamheid in het hanteren van het mes, maar zo mag de zaak ditmaal niet verlopen. Ten eerste moeten wij weten,

met een zekerheid die onaanvechtbaar is, dat wij werkelijk met hem en met niemand anders te doen hebben, en als wij daar zeker van zijn, dan hebben wij nog een appeltje te schillen met onze vriend. Het is onder onze genootschappen en verenigingen een publiek geheim, dat Raffles over ongehoorde rijkdommen beschikt, en ik zal hem wel dwingen om ons de plek te noemen, waar zich die rijkdommen bevinden. En als wij het weten, dan mag de duivel hem verder behandelen.

— Het is vroeger al eens gebeurd, meen ik mij te herinneren, hernam Cunning schouderophalend, en het is jammerlijk mislukt. Hij zou zich eerder in repen laten snijden, dan ook maar een woord los te laten. Zoudt gij het soms met martelingen willen proberen? Doe dan maar geen moeite, want het is verloren tijd.

De Meester keek Cunning een ogenblik strak aan, van onder zijn ver vooruitstekende wenkbrauwen, en ofschoon deze niets anders zag, dan die donkerblauwe schaduwen onder het voorhoofd, zo rilde hij toch, als een vogeltje, in de ban van een slangenblik.

De Meester hernam, altijd even rustig.

— Luister eens, Cunning. Ook ik weet van die poging af, anders zou ik het niet waard zijn als jullie aanvoerder op te treden, maar ik kan je zeggen dat de foltering, welke men Raffles heeft willen doen ondgaan, louter kinderspel waren, zachte stelingen, vergeleken bij mijn eigen, gepatenteerde middeltjes. Ik wil je alleen maar zeggen, dat ik niet vruchteloos jaren lang onder de Chinezen heb geleefd, en die beoefenen het martelen als een kunst. Ik lach wat om jullie druppels gloeiend lood, jullie splinters onder de nagels gedreven, en jullie andere kinderachtigheden.

Het bleef geruime tijd stil, en iedereen keek met een huivering van ontzetting, naar dat wasbleke, onbeweeglijke gelaat, waarin de ogen niets anders leken te zijn dan grote gaten. Want dat de Meester meende wat hij zei, niemand die daar zat, die er ook maar een

ogenblik aan twijfelde.

Brunner kende hem niet, en hij werd doodsbleek.

Hij had zelf de dood gewild van Raffles, hij had hem een dodelijke wraak gezworen, maar de koelbloedigheid, waarmede die kleine, magere man sprak over de vreselijke martelingen, die hij het slachtoffer wilde doen ondergaan, om hem zijn geheimen af te persen, deed het bloed in zijn aderen stollen, en vervulde hem met een afgrijzen, dat hij nauwelijks vermocht te verbergen.

Bijna berouwde het hem, dat hij de Bende der Raven in de zaak gemengd had, en niet liever zelf was opgetreden; een weinig geduld slechts, en hij zou Raffles zeker hebben teruggezien, en hem dan kunnen neerschieten. Thans zou het daartoe wel te laat zijn, want hij kende de macht van de Bende en nu zij eenmaal de zaak ter hand gingen nemen, zou hij zelf worden weggewist, op zij geschoven.

De Meester wisselde op fluisterende toon enige woorden met zijn kapiteins, deze knikten, en toen begon de aanvoerder weer te spreken:

— Wij zullen de aangelegenheid zo voorzichtig mogelijk afwikkelen, mannen. Er mag geen onvoorzichtigheid worden begaan, zelfs een vergissing, want ik zou de schuldige weten te straffen, op mijn manier. Wij moeten ditmaal slaan, en daartoe is het nodig, dat wij de grootste behoedzaamheid in acht nemen, ons niet overijlen, en een plan opstellen, waarvan de mislukking praktisch is buitengesloten. Des te meer is hier voorzichtigheid nodig, omdat Raffles verscheidene leden van onze bende van aanzien kent. Gij zijt er zeker van, Brunner, dat hij u niet gezien heeft, gisteren?

— Dat is zo goed als onmogelijk. Wij liepen achter hem, zonder dat hij een enkele maal omkeek, hij ging het huis binnen, en wij zorgden toen wel, dat wij achter een vrachtauto stonden, die ons aan het gezicht onttrok.

— Maar dat vertrek door de achterdeur bevalt mij toch niet, hernam de Meester afgemeten. Dat wijst op wan-

trouwen. Nu, wij zullen aannemen, dat het was vanwege die jongen, die zo dom was, het huis wat al te opvallend in het oog te houden.

De Meester verzonk gedurende enkele ogenblikken in diep nadenken, hief toen langzaam zijn mager gelaat op en zeh op bevelende toon, met een scherpe klank in zijn stem:

— Luistert nu allen goed, opdat geen enkel woord van mijn instructies verloren ga. Gij, Cunning, die er nog het meest vertrouwenwekkend uitziet, zult in het huis van een der omwonenden trachten te vernemen, wanneer die zieke meid het bezoek van de zogenaamde graaf Palmhurst opnieuw verwacht. Er zullen wel medelijdende buurvrouwen zijn, die nu en dan met het meisje praten. Zodra je het weet, geeft je er mij op de gewone wijze kennis van.

— Waar zal ik u kunnen vinden, Meester?

— Waar je me zult kunnen vinden? Wel, waar je me altijd kunt vinden in dergelijke gevallen, riep de aanvoerder toornig uit. In mijn huis natuurlijk. Je kunt ook opbellen, als je het maar voor-

zichtig doet. Jij, Fatty, speelt voor spion dring het meisje je diensten op, en tracht van haar te weten te komen, hoe zij in relatie is gekomen met Raffles, en vraag haar of zij weet waar hij woont. Het lijkt me al heel onwaarschijnlijk, dat hij haar zijn adres zou hebben opgegeven, maar men moet zelfs de geringste mogelijkheden trachten uit te buiten.

Weet ik dat eenmaal, dan zal ik maatregelen treffen en kunnen wij het plan beramen, hem, zonder al te veel opschudding te maken, op te lichten, en naar de plek te brengen, die ik van tevoren in gereedheid zal hebben gebracht voor mijn doel.

Hij was langzaam opgestaan, en voor een kort ogenblik werden zijn kleine, felle, zwartgroene ogen zichtbaar, toen hij, met een harde mep van de ploertendoder op het tafelblad, uitriep, terwijl hij dreigend de linkervuist ophief, en tegen een onzichtbare vijand schudde:

— Je hebt je binnen het bereik van onze greep gewaagd, Raffles. Je zult nu weten wat het zeggen wil, onze weg te kruisen.

HOOFDSTUK III

DE OVERVAL

Er waren drie dagen verlopen sedert de bijeenkomst van de bendeleden onder het huis van Mike Hare, en het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Raffles uit de auto stapte, die hem tot dicht bij de straat had gebracht, waar zijn kleine beschermeling, Mabel Melony woonde.

Het was in het middelste van de drie huizen, dat Raffles binnentrad, zonder zich zelfs de moeite te hoeven geven, aan te bellen.

De deuren staan in deze wijk meestal de gehele dag en vaak ook 's nachts open, want voor dieven en inbrekers be-

hoeven de armsten der armen, die hier wonen, niet te vrezen.

Het gebrek, het gemis aan voldoende gezond voedsel, zon en frisse lucht viert hier hoogtij en men ziet er niets anders dan groezelige, ondervoede, holo-gige kinderen, stompertjes, die ten proef vallen van het verderf.

Raffles besteedde de trap, klaarblijkelijk zonder te zien of te horen, dat er zoëven in de deuropening een man was verschenen, die hem even nakeek, en toen onmiddellijk weer rechtsomkeert maakte.

Mabel Melony bewoonde met haar oom

twee kleine kamertjes op de bovenste verdieping van een huis, en daar lag zij op een schamel bed, niet veel meer dan een oude matras, door vocht half vergaan, met een paar dekens, herhaaldelijk opgelapt, en die des winters nauwelijks enige bescherming moesten bieden tegen de koude.

Boven dat bed welfde zich het schuine dak, terwijl het kamertje alleen maar werd verlicht door een schuingeplaatst dakraam, hetwelk door middel van een gaatjesstang en een pen, op verschillende hoogten kon worden vastgezet.

Vijf trappen moest Raffles opklimmen, voor hij eindelijk arriveerde op het donkere portaal, en hij zijn hand uitstreckte naar de deurknop.

Maar hij had die knop nog niet omgedraaid, of een grommend geluid uit het aangrenzende vertrek deed hem een ogenblik aarzelen. Hij wist wie dat geluid voortbracht.

Het was Luke Herring, de oom van Mabel Melony.

Door dat geluid wist Raffles ook tevens dat de kerel, reeds op dat vroege uur, alweer beschonken was. Dan knorde hij altijd als een varken, en wanneer hij zich in die toestand bevond, was het meisje erg bang voor haar bloedverwant.

Ditmaal scheen het zelfs al heel erg gesteld te zijn met mijnheer Luke Herring, want Raffles hoorde hem de weinige meubelen ruw dooreen smijten en daarna het wrakke tussendeurtje opengooien, hetwelk de vertrekken van oom en nicht van elkander scheidde, als men die naam mag geven aan wat eigenlijk niet meer waren dan woonhokken, ternauwernood gemeubeld.

Zo dun waren hier de wanden, uit triplex schotten opgetrokken, dat Raffles duidelijk zijn schorre stem hoorde, toen hij zei:

— Zou jij nu niet eens eindelijk van je nest opstaan, luilak? Moet ik je de kost blijven geven? Schaam je je niet? Laat jij je arme oom maar werken, zonder zelf een vinger uit te steken? Heb ik dat aan je verdiend?

Het was Raffles alsof hij de dronke-

manstranen zag, die bij die woorden over het opgezwollen, rode gezicht van de kerel biggelden, en een gevoel van walging greep hem aan.

Maar de stemming van Herring scheen alweer om te slaan, want hij vervolgde op ruwe, dreigende toon:

— Het moet nu maar uit zijn met die sentimentaliteit. Van de wind kunnen we niet leven. Wat mankeert je eigenlijk?

— Dat weet u zelf het best, oom, antwoordde het meisje zacht. Als u mij die avond niet zo geslagen en gestompt had...

— Geslagen? liefje? Weet ik niks van, geen sikkepit, lalde de dronkaard. Dat zal wel een vergissing zijn. Zou ik jou ooit slaan? Daar ben je veel te lief voor. Kom, we zullen wel weer goede vrienden worden. Sta jij nu maar op, en ga zingen, als je tenminste niet wil, dat ik je er bij je lurven afsleur.

Het meisje slaakte een zachte kreet, en het was alsof Raffles door de houten wand heen zag, hoe de kerel haar bij haar tengere pols greep, en trachtte overeind te trekken van dat ziekbed, waarop hij haar door zijn mishandeling zelf had doen terechtkomen.

Raffles aarzelde nu niet langer, maar draaide de kruk van de deur om en trad het vertrekje binnen.

Hij had goed geraden, want Luke Herring, ten halve gekleed, stond voor het povere ledikant, en trachtte het meisje overeind te trekken, terwijl hij zich zijn vrije hand steunde tegen de wand.

Zonder in het minst zijn stem te verheffen, beval Raffles:

— Laat je nicht los, Herring. Je ziet wel dat zij ziek is en rust nodig heeft. Er is geen sprake van dat zij mag opstaan.

De kerel liet het meisje los, keek Raffles een ogenblik verwezen aan, deed toen een paar stappen op hem toe. Raffles moest terugwijken voor de giftige walm van de spiritus, die de man bij gebrek aan brandewijn gedronken had.

— Kijk eens aan, daar hebben we onze weldoener ook, riep de dronkaard schor, en met een hikkend lachje. Maar

als je nu denkt, dat ik me in mijn eigen huis de wet laat voorschrijven, mooie mijnheer, dan heb je het mis. Het is mijn nicht, en ze zal werken.

— Als jij zelf eens ging werken, Herring? zei Raffles ijskoud, terwijl hij de verachtelijke kerel met zijn klare, grijze ogen recht in de opgezette dronkemanstronie keek.

— Ik werk als ik wil, en als ik niet wil, dan werk ik niet, verklaarde Herring, en ga nu hier maar weg, want je verveelt me. Jij met je uitgestreken facie hebt hier niets te maken. Ik ken jullie soort. En maak nu als de weerga, dat je de trap afkomt, want ik heb vanochtend niet veel geduld.

Hij kwam nog een stap op Raffles toe, en deze behoefde nauwelijks de hand uit te steken om de kerel, door de tussendeur heen, in een hoek van het kamertje te doen belanden, met een lawaai van omvallende stoelen en dreunende wanden, alsof het hele dak instortte.

De dronkaard bleef versuft liggen, niet in staat om zo gauw te beseffen, wat er met hem gebeurd was.

De val had hem echter een beetje ontuchterd en een dolle woede maakte zich van hem meester, toen hij overeind krabbelde, als een woeste stier in het rond keek en in dolle drift een broodmes greep, dat op de tafel onder het bereik van zijn hand lag.

Het meisje, dat van haar matras af door de smalle deur heen juist kon zien wat hij deed, slaakte een gil van angst, en riep in de grootste opwindung:

— Neem u in acht, mylord, hij is gevaarlijk als hij dronken is.

Maar Raffles haalde slechts de schouders op, en wachtte kalm de nadering af van de vent, die met gebogen hoofd en een moordzuchtige uitdrukking in zijn ogen met sluipende passen op hem toestapte.

Luke Herring hief bliksemsnel de hand op om toe te stoten, maar hij was nog een onderdeel van een seconde te langzaam, want Raffles wist wat boksen was, en wat «countering» betekent.

Sneller dan de gedachte was de vuist

omhoog gegaan, en ditmaal was het menens. Want Herring, tegen de kaak geraakt, tuimelde opnieuw over de vloer als een aangeschoten haas, maakte een paar dwaze bewegingen, en bleef toen bewegingloos liggen in een hoek van het voorvertrek.

Raffles wierp een verachtelijke blik op de kerel, sloot toen bedaard de tussendeur, deed er de knip op, en bleef toen plotseling verrast staan, terwijl hij zich tot het meisje wendde met de vraag:

— Wat is er met die knip gebeurd? Die zit bijna helemaal los. Op die manier geeft het ding niets.

Mabel Melony werd beurtelings vuurrood en bleek, en stotterde nauwelijks hoorbaar:

— Dat heeft hij gedaan, mylord, dat is zijn werk. Ik ben zo verschrikkelijk, zo heel erg bang voor hem in de laatste dagen. Hij kijkt mij aan met ogen die mij angst aanjagen. Ik durf des nachts bijna niet gaan slapen.

Raffles hief met een kalmerend gebaar de hand op, haalde toen een etui uit zijn zak, dat hem maar hoogst zelden verliet, en dat een paar instrumentjes bevatte, waaronder een schroevendraaier, en het duurde niet lang of hij had de deurgrendel weer vastgeschroefd, schoof de knip voor de deur, en zei toen met zijn stem, die zo diep en warm kon klinken:

— Wij zullen er nog een tweede bijmaken en die zal hij niet zo gemakkelijk loskrijgen, dat verzeker ik je. Maar ik hoop dat het niet eens nodig zal zijn. Sta je er bepaald op om hier te blijven?

— Of ik er op sta, vraagt gij? vroeg Mabel zacht, terwijl zij zich op een elleboog ophief. Gij zoudt evengoed kunnen vragen, of ik er op sta om te verdrinken. O, wanneer ik maar weg kon, ik zou geen ogenblik aarzelen. Ik heb een afschuw van oom Luke, dieper dan ik u kan verklaren, en ik ben bang voor hem. In zijn dronkenschap is hij tot alles in staat. En ik vrees voor zijn wraak.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, keek eens in het kamertje rond, knielde neer naast de matras, voelde het meisje de pols, onderzocht

een opengeschaafde buil, niet ver van de slaap, die zich juist aan het sluiten was, en waar hij, omstreeks een week geleden, toen hij voor het eerst hoorde van het ongeluk van dit arme kind en van haar talent, het haar had moeten wegscheren over een oppervlakte van een rijksdaalder ongeveer. Het was daar dat de onverlaat, die haar had moeten beschermen, haar met een stuk hout had geraakt, dat hij in ontombare drift naar haar had toegeslingerd.

Ook de armen, die halverwege uit de mouwen staken, vertoonden blauwe plekken.

Na haar goed te hebben onderzocht, begon Raffles:

— Luister eens, m'n kind. Ik durf het nu werkelijk nog niet wagen, maar morgen of overmorgen, dat beloof ik je stellig, zal ik je hier weg komen halen en je laten brengen naar een plaats, waar je vrij zult zijn, waar je zult kunnen studeren en je stem ontwikkelen, want ik zeg het je nog eens, een grote toekomst is voor je weggelegd, mits je de gelegenheid krijgt om onder bekwame leiding te studeren, want zo niet, dan zou er al gauw niet veel overblijven van de mooie stem, waarmee de natuur je heeft begiftigd.

De ogen van Mabel Melony waren begonnen te schitteren, en er was wat kleur op haar smalle wangen gekomen, toen zij de hand van Raffles tussen haar trillende vingers vatte en hem in stamelende woorden dank zegde.

— Haal u me alstublieft hier zo gauw mogelijk weg, en als het kan nog vandaag, smeekte zij. Hij wil mij kwaad doen, ik ben er zeker van.

— Morgen, mijn kind, ik vrees dat het niet eerder zal gaan, zei Raffles, terwijl hij het meisje over het voorhoofd streelde. A propos, is die man je voogd?

— Ik weet zeker van niet, mylord.

— Dat is een groot geluk, want anders zou hij misschien nog rechten kunnen doen gelden ook. Het zou misschien een proces worden, en zulke dingen duren lang. Hoe oud ben je nu?

— Ik moet achttien jaar worden, my-

lord.

— Dan wordt het ook hoog tijd, dat je je stem verder gaat ontwikkelen; het ware zonde, het ware onvergeeflijk als ik toestond, dat je je mooie natuurstem zoudt bederven op koude binnenplaatsen, op bruggen waar de stormwind over strijkt, en in benauwde café's en drankhuizen vol rook en de walm van ordinaire, sterke drank. Geef mij tot morgen de tijd, en houd je flink. Wat die vent hiernaast betreft, ik zal er wel voor zorgen, dat hij je geen kwaad meer kan berokkenen.

— Ik zal vannacht zo bang zijn, mylord, fluisterde het meisje, met een schuwe blik naar de deur.

— Vannacht zal hij hier niet zijn, m'n kind, zei Raffles met een kalme glimlach, die haar van de aanvang af zoveel vertrouwen had ingeboezemd, aan haar, de kleine paria, die nooit een moeder gekend had, en van haar vroegste jeugd af was overgeleverd aan een dronkelap, die hoofdzakelijk bestond van hetgeen zij door haar liedjes ophaalde in de wijnhuizen van de havenwijk.

Maar verbaasd herhaalde zij:

— Hij zal er niet zijn, zegt u? Hoe kunt u dat met zoveel zekerheid weten?

— Ik weet het. Laat je dat voldoende zijn, zei Raffles, en weer legde hij zijn koele hand op haar voorhoofd. Ik beloof niets, wat ik niet kan volbrengen. Hij zal je niet meer tot last zijn, dat honds-vod, en morgen kom ik je halen. Weet je zeker, dat je hier in het geheel geen familie meer hebt, aan wie je je zoudt kunnen toevertrouwen?

— Ik weet, dat ik nog een tante heb, mylord, een heel goede, lieve vrouw, die ergens bij het Kensington moet wonen, en die zich misschien wel over mij ontfermd zou hebben, als zij er niet voor teruggedeinsd was, in aanraking te komen met Herring, die haar zwager moet zijn.

— Het is goed. Wij zullen naar die oude dame onderzoek doen, en als het u beiden bevalt, kun je je intrek bij haar nemen, en in afwachting daarvan zal ik je brengen bij een van mijn eigen oude vriendinnen, die over je zal waken,

alsof je haar eigen kleindochter was. En ga nu even rustig liggen, zodat ik de wond opnieuw kan behandelen. Zij sluit zich gelukkig uitstekend, en over drie of vier dagen zal zij helemaal genezen zijn, denk ik.

Raffles had het verband verwijderd, zuiverde de wonde, zalfde ze opnieuw, bracht een vers verband aan, en dat alles met de snelheid en vaardigheid van een volleerde geneesheer. Het meisje had met gesloten ogen gelegen, want blijkbaar had haar toestand haar zeer uitgeput, maar nu sloeg zij ze weer op, en zei zacht:

— Wat bent u toch goed voor mij.

— Praat daar niet van. Heeft alles je gesmaakt, wat je gekocht hebt?

Het meisje kreeg een kleur, en stotterde:

— Ik kon 't niet kopen? De afspraak was toch, dat je het geld aan een buurvrouw zou geven, die levensmiddelen zou inslaan?

— Daar kreeg ik de gelegenheid niet voor, mylord, zei het meisje, bijna onhoorbaar. Oom had waarschijnlijk achter de deur gestaan om te luisteren, toen u die eerste keer kwam, en hij heeft me dadelijk dat geld allemaal afgenomen.

Raffles richtte zich op als een veer die zich ontspant, met een gebaar van woede, en deed een stap naar de tussendeur, maar hij beheerste zich en zei met voorgewende kalmte:

— Zo. Dat tekent hem. Nu, ik ben blij, dat ik er naar gevraagd heb. Het schijnt dat een soort van schaamte over de gemene streken van je oom je waarlijk zou belet hebben, om mij dit op te biechten. Hij hoort nu, gelukkig, niet wat ik tegen je zeg, want mijn vuist is nog al raak aangekomen. Hier heb je nog een pond sterling, in zilver. Schuif het geld aanstonds onder je matras, en geef er aan je buurvrouw zoveel van als nodig is. Je kunt immers wel opstaan en de deur achter mij sluiten?

— O ja, dat zal wel gaan.

— Goed. Laat je oom in geen geval binnen, laat niemand tot je toe dan je buurvrouw. Zouden ze je hier in huis

beschermen, denk je, als je om hulp zou roepen?

— Ik, ik weet het niet, ik geloof het haast wel, mylord, gaf het meisje ten antwoord.

Raffles scheen een ogenblik in tweestrijd te staan, en greep toen haastig zijn hoed, nam even de fijne, witte vingers van het meisje tussen de zijne, en herhaalde nogmaals, dat hij de volgende dag zou komen om haar te halen, en aan deze omgeving te ontrukken, waar zij ten onder dreigde te gaan.

Bij de deur knikte hij haar nog eens toe, en nog lang daarna was de herinnering aan de blik van innige dankbaarheid in de mooie ogen van dat arme kind hem tot steun en troost in donkere uren.

Hij luisterde nog even of hij in de voorkamer niets hoorde, slaakte een zucht, en begon toen de trappen weer af te dalen.

Hij was de onderste trede van de benedenste trap juist afgegaan, en zou de vestibule betreden, toen er plotseling een man te voorschijn trad, uit een bergruimte, die zich onder de trap bevond, en hem van terzijde met een soort knuppel een hevige slag tegen het hoofd gaf.

Het was Jef Cunning.

De slag werd weliswaar een weinig gebroken door de hoed die Raffles droeg, maar niettemin wankelde hij even en wist hij zich slechts met de uiterste moeite staande te houden.

Hij tastte naar zijn revolverholster onder zijn arm, maar in een ogenblik sprongen er uit alle hoeken, vier, vijf mannen te voorschijn, gewapend met boksbeugels en ploertendoders, die zich tegelijkertijd op hem wierpen.

Boven allen uit stak Cunning, die nogmaals toesloeg, en ofschoon Raffles zich tot het uiterste trachtte te verweren, die slag velde hem, nacht spreidde zich voor zijn ogen uit, hij deed wankelend nog een paar schreden, terwijl het bloed hem van de slaap gutste en met twee of drie mannen aan zijn lichaam hangend, en viel toen languit neer op het marmer van de vestibule.

Het gehele toneel had nauwelijks lan-

ger dan acht of tien seconden geduurd.

Er was niet bij geschreeuwd, Raffles had niet om hulp geroepen, en de slagen waren dof op zijn hoofd neergebonsd.

Jim Peanut, een van de aanvallers, in een licht zomerpak gestoken, alsof hij aanstonds ging deelnemen aan een picnic op de Theems of iets dergelijks, wilde met een uitdrukking van beestachtige wraakzucht op zijn gelaat nogmaals toeslaan, maar Cunning hield zijn arm tegen en zei grof:

— Wacht een beetje, jonheer. Je ziet dat hij ruimschoots genoeg heeft gehad. Hij bloedt al meer dan me lief is, en je weet wat de Meester heeft gezegd: je levert hem levend in mijn handen, of jullie zullen het je berouwen.

Hij haalde een linnen doek uit zijn zak, nog opgevouwen en schoon, scheurde er een paar repen af, wikkelde die onhandig om het hoofd van de gewonde, die het bewustzijn had verloren, en beval toen kortaf:

— Nu naar de auto met hem. En staan jullie niet zo als schapen te kijken, maar steek een handje uit. Wie er verder niet bij nodig is, kan ophoepepen. Jullie beloning krijgen jullie vanmiddag wel. Als je maar zorgt dat je op de plek komt, waar we het grapje

met dit heerschap zullen beleven.

Voor een kort ogenblik zijn kalmte zelf verliezend, alleen maar gehoorgevend aan zijn wraakzucht, schopte Cunning de weerloze in de zijde.

Toen namen vier mannen Raffles op, droegen hem het huis uit en onmiddellijk in de grote, gesloten auto die vlak voor de deur stond geparkeerd.

Er stonden wat morsige kinderen omheen, en verder wat vrouwen, in de hoogste graad van vervuiling en armoede, maar niemand scheen het iets bijzonders te vinden, dat er daar een gewonde uit het huis in de auto werd gedragen. De buurt had waarlijk wel andere dingen aanschouwd. Twee of drie van de aanslagplegers waren daar bekend, men kan wel zeggen als de bonte hond, er zou wel een luchtje zijn aan die auto, en aan dat hele gevalletje, maar geen sterveling kreeg het in het hoofd, zich daar verder mee te bemoeien.

En zo nam dan Cunning naast de bewusteloze Raffles in de auto plaats. Tegenover hem gingen Brain en Peanut zitten, Fatty nam plaats naast de chauffeur, twee of drie man bleven achter, blijkbaar teleurgesteld dat zij niet konden meerijden, en toen hobbelde de auto over de vettige, ongelijke keien van de smalle straat, en was het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen.

HOOFDSTUK IV

DE MARTELKELDER

De auto was nog voorzien van ouderwetse gordijntjes, en het eerste werk van Cunning was, ze dicht te trekken, zodat geen onbescheiden blikken tot het binnenste van de auto konden doordringen.

Met verkeersagenten kreeg men gelukkig niet te doen, want de auto volgde steeds straten in het oosten van de stad, waar alleen, hier of daar op de hoek

van een hoofdstraat verkeerslichten brandden.

De tocht duurde ongeveer een half uur, eindelijk hield het voertuig stil op een van die naargeestige sintelwegen, tussen eindeloze schuttingen in.

Zelfs wanneer de zon scheen, boden deze kale wegen met hun zwarte bodem een trieste aanblik.

Boven de schutting uit zag men hier

en daar de verweerde daken van loodsen en barakken, en ook hoge schoorsteenpijpen, die dikke rookwolken uitbraakten.

De chauffeur en Fatty waren het eerst de auto uit, rukten de portieren open, waarna Raffles door Cunning en de sterkste der mannen haastig een deur in de schutting werd binnen gedragen, die inmiddels door Fatty was geopend door middel van een sleutel.

De chauffeur nam weer achter het stuurwiel plaats, en reed haastig met de auto weg, terwijl de anderen allen naar binnengingen. Nu stonden zij op een ruime, buitengewoon vuile en vieze binnenplaats, of liever een woest terrein volgesmeten met allerlei rommel, afgedankte scheepsketels, gebroken schroeven, versleten machineonderdelen, wrakken van locomotieven en heimachines, roestige brugleuningen, kortom, een ware berg van oud roest.

De Theems stroomde aan de andere zijde langs deze werfplaats, en er was een oud, vervallen steigertje, dat zeker maar hoogst zelden gebruikt werd.

Aan weerskanten was het terrein afgezet door eenzelfde schutting, als waarlangs de auto enige tijd gereden had, en dicht daarbij verhief zich een vervallen, stenen gebouwtje, dat mogelijk vroeger kantoren had bevat, maar thans nog slechts tot schuilplaats scheen te strekken aan ratten en ander ongedierte.

Daarbinnen moesten zich mensen bevinden, en die moesten de nadering van het groepje al hebben opgemerkt, want de deur ging langzaam open, nog voor de dragers met de bewusteloze het gebouwtje hadden bereikt, en het volgende ogenblik waren allen binnen.

Een donkere, vochtige gang, dan een tweede deur, een trap naar beneden, het knarsen van sloten, geheimzinnig gefluister tussen twee mannen, snel en afgebeten, wéér een deur die zich opende, diep onder de grond, en dan weer een lange gang, zo donker, dat de zaklantaarns te hulp moesten worden geroepen.

De dragers hadden elkaar een paar

keer moeten afwisselen, en er werd daar onder de grond hartig gevloekt door de vermoeide mannen, die belast waren met het zware gewicht van de gekwetste.

Maar nu scheen het einde van de weg bereikt te zijn, want nadat Fatty voor de laatste maal haastig fluisterend een paar woorden had gewisseld met een deurbewaker, traden allen een ruim vertrek binnen, dat er uitzag als een van die geweldig grote wijnkelders, zoals men ze hier en daar nog onder oude kloosters aantreft.

Inderdaad was deze kelder niets anders dan het enige overblijfsel van een van die toevluchtsoorden voor degenen, die de verlokkingen en verleidingen van deze wereld wilden ontvluchten, van de monniken, die hier eeuwen geleden een klooster hadden gebouwd, en dit was misschien een van de onderaardse crypten geweest, hetgeen men zou kunnen afleiden uit de booggewelven, diepe, gewelfde nissen en de kruisgangen, welke men hier nog aantrof.

Wat het klooster zelf betreft, er was geen spoor meer van over, en toch moest er van deze oude crypte uit, nog een geheime weg naar boven zijn te vinden, want het is niet de gewoonte van de Bende der Raven, hun bijeenkomsten te houden in schuilplaatsen, die slechts een enkele toegangsweg bezitten.

De wanden waren opgetrokken uit zeer grote natuursteenblokken, en zo hecht was alles gevoegd, dat er nog slechts een heel geringe afbrokkeling had plaats gevonden. De gebruikte mortel scheen nog evengoed te zijn als op de dag, dat dit materiaal door bekwame handen op deze geweldige stenen werd uitgestreken.

De kelder kon omstreeks dertig meter breed zijn en niet veel minder dan vijftig lang. Het was dus een ware onderaardse zaal, die met het grootste gemak enige honderden personen had kunnen bevatten.

Op dit ogenblik waren er echter maar vijf aanwezig, en alle vijf waren gestoken in lange, bloedrode toga's, waarvan de kappen over hun hoofden waren getrokken, zodat er van hun gelaat bij-

na niets te zien viel.

Daar zetelde het bestuur van de Raven, dat zich thans als bloedraad geconstitueerd had.

De Meester zat in het midden, onbeweeglijk als altijd, met zijn ogen als duistere gaten in het wasbleke gezicht, de handen voor zich uitgestrekt op de tafel, die thans met een groot kleed overtrokken was, en in het midden waarvan twee dolken kruiselings waren neergelegd. Dat was het embleem van de Bende der Raven.

In een hoek van de kelder stond, op een hoge drievoet, een komfoor te wallen, dat in de halve duisternis daar een rossige gloed verspreidde.

Een angstaanjagende stilte heerste in dit grote, onderaardse vertrek, tot waar het geraas van het verkeer en het getier van de wereldstad onmogelijk kon doordringen.

Er stonden nog wat lage banken en krukken in de kelder verspreid, en dat was alles wat men er aan meubelen vond.

De Meester had zich zelfs niet bewogen, toen Raffles werd binnengedragen, en pas nadat men de nog steeds bewusteloze gevangene op een bank had neergelegd, breed en laag, en van een maaksel, dat op een even hoge ouderdom scheen te wijzen als van de gehele kelder, vroeg hij met zijn doffe, bijna klankloze stem:

— Is hij dat?

Cunning was het, die onderdanig antwoordde:

— Het is tenminste de man, die ons is aangewezen, Meester. Hij mankeert een klein stukje aan het rechteroor.

De Meester was langzaam opgerezen van zijn stoel achter de tafel en kwam nu met afgemeten schreden, terwijl zijn lange toga achter hem aan sleepte, op de houten bank toe, waar Raffles lag, met bleek gelaat, gesloten ogen, en zijn voorhoofd met doeken omwikkeld, voor een deel doortrokken met bloed.

De kleine, schrale man leek huiveringwekkend veel op een aagier, zoals hij daar langzaam, met schuifelende stappen en ver vooruitgestoken hoofd kwam aanlopen, en zich heenboog over de ge-

vangene.

Hij bleef wel een paar minuten onbeweeglijk zo staan, en keek naar het oorlelletje, waaruit een heel klein half maantje weggesneden leek te zijn, naar het bleke gezicht, naar het onbeweeglijke lichaam.

Toen stak hij langzaam de rechterhand uit, vatte een van de grijze bakkebaarden aan, gaf er een harde ruk aan, en hield een plokje in de handen, dat hij grinnikend bekeek.

Zijn lachje werd hoe langer hoe luider, tot het de hele kelder scheen te vullen met zijn akelige geluid. En al die tijd bleef hij maar staren op dat bosje grijs haar tussen zijn vingers.

Toen sprak hij weer, half voor zich heen:

— Wij hebben hem. Ik geloof stellig dat wij hem nu hebben. Stil, ik geloof dat hij bijkomt. Zijn ogen moeten mij geheel overtuigen.

Inderdaad had Raffles de oogleden opgeslagen, eerst verwilderd rondstarend, en toen met een uitdrukking van verbazing en ongeloof, kijkend naar de man in het rood, die daar op een meter afstand van hem stond.

En wéér klonk de wat slepende stem van de Meester:

— Grijze ogen. Ja, hij is het. Die spion heeft ons een onwaardeerbare dienst bewezen, ha, ha. Bewaakt hem, mannen, men moet met iemand als hij voorzichtig zijn.

— Als hij één stap doet, sla ik hem de hersens in, bromde Cunning tussen de tanden. Hij heeft mij al last genoeg veroorzaakt.

— Je zult niets doen voor ik het beveel, zei de Meester koeltjes. En roep nu de jongens maar binnen, opdat zij getuige kunnen zijn.

Fatty liep aanstonds naar de zware deur, waardoor hij zoëven met de anderen was binnengetreten, en liet een zacht gefluit horen.

In de verte klonk een geluid alsof er op een gong werd geslagen, er verstreken bijna vier minuten in doodse stilte, terwijl Raffles langzamerhand zijn krachten herwon, en tot het besef van

zijn toestand scheen te geraken. Toen kwamen er, de een na de ander, zwiingend en met ontbloot hoofd, zeker wel een veertigtal mannen binnen en drie of vier vrouwen, die zich gingen scharen tegenover de tafel, waaraan de Meester met zijn kapiteins en zijn adjudant was gezeten.

De luitenants bleven in de onmiddellijke nabijheid van de houten bank, waarop Raffles nu gezeten was, met het hoofd in de handen gesteund.

Toen allen daar bijeen waren en de deur weer gesloten was, nam de Meester de beide dolken bij het gevest op, in iedere hand een, bracht ze, in dezelfde gekruiste toestand, zover mogelijk boven zijn hoofd, bewoog ze plechtig, en langzaam van links naar rechts, legde ze toen weer voor zich neer, en begon:

— Deze vergadering is geopend. Ik begroet jullie, medebroeders Raven.

— Heil de Meester, klonk een kreet uit vijftig monden.

— Ik dank u, hernam de Meester. Ik heb u hier laten komen om getuige te zijn van een waarlijk schoon schouwspel, en ik ben er trots op, als uw aanvoerder in staat te zijn geweest, u dit schouwspel te kunnen aanbieden. Wij hebben John Raffles in ons midden. Wij hebben hem stevig vast, en zijn einde nadert.

Een met moeite onderdrukte kreet van zegepraal en helse wraakzucht wrong zich omhoog uit de borst van al die mannen, die daar bijeen waren, en de ogen van de vrouwen fonkelden als van roofdieren in de schemering, die daar aan het einde van de grote kelder heerste.

Het was bijna niet om te geloven, daar zat, bloedig gewond, de doodsvijand van al het misdadig gespuis in Londen, dat roofde om het genot van het roven alleen, dat weerloze voorbijgangers als tijgers besprong, vermoordde en uitschudde. Nu zouden zij er dus getuige van zijn, hoe die vijand werd ter dood gebracht, en zij trilden van vreugde bij de gedachte aan wat er aanstonds ging gebeuren, want zij kenden hun Meester.

Deze had heel langzaam het hoofd van links naar rechts bewogen, keek toen strak naar Raffles, en zei:

— Kunt gij opstaan?

— Als ik er u een genoeg mee doe, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik denk wel dat het zal gaan.

Hij stond op van de houten bank, even wankelend, en deed een paar stappen naar voren, totdat de Meester hem toeriep:

— Blijf daar staan. En antwoord mij. Zijt gij John Raffles?

— Die ben ik, antwoordde Raffles rustig.

Aanstonds ging er een dreigend gemompel op onder de vergaderden, die daar achter in de kelder bijeenstonden, de halzen uitgerekt, om niets te verliezen van het schouwspel, dat zij voor ogen hadden.

De meesten hunner konden het nog altijd niet geloven, dat daar Raffles in hun midden was, de langgezochte Gentleman-Inbreker, en hun gevaarlijkste tegenstander, veel meer te duchten dan zelfs de slimste politiepeurder.

En ook was het bijna niet te geloven, dat die deftige oude heer, met zijn bakkebaarden, waarvan er een zoëven danig geplukt was door de aanvoerder, zijn ouderwetse zwarte, geklede jas, en zijn stijve, hoge boord, de geheimzinnige Lord Lister was, de man die de politie van drie werelddelen handen vol werk had gegeven, en nog altijd gaf.

Maar hijzelf zei het, en dus zou het wel zo zijn.

De Meester behoefde slechts even zijn diep in de kassen verborgen ogen te laten rondgaan, en onmiddellijk werd het weer doodstil.

De aanvoerder kwam een stap op Raffles toe en begon met een stem, die tot in de verste hoeken van de kelder doordrong:

— Er is een man, een zekere Brunner, die mij op uw spoor heeft gebracht.

— Iets dergelijks vermoedde ik wel, zei Raffles glimlachend. Het schijnt een wraakzuchtig heerschap te zijn.

— Hij heeft mij feiten medegedeeld omtrent een juwelenroof op het kasteel

van Lady Wolverton. Zijn die feiten overeenkomstig de waarheid?

— Dat kan ik moeilijk beoordelen, antwoordde Raffles onverstoort. Daarvoor zou ik eerst moeten weten, wat die Brunner u heeft verteld.

— Het komt hier op neer, dat hij en een vriendin van hem zich in dat kasteel wilden meester maken van een geheim tractaat, dat er zich bevond, en dat gij dat niet alleen belet hebt, of, beter gezegd, dat gij hun dat tractaat hebt afgenomen, maar ook dat gij daar een ware opruiming hebt gehouden onder de juwelen van de gasten. Is dat zo?

— Dat is zo.

— Waar zijn die juwelen nu?

— In veiligheid.

— Gij zult ons zeker wel de plaats noemen, waar zij in veiligheid zijn?

— Ik denk er niet aan.

Snel waren vragen en antwoorden op elkander gevolgd, en nu keken de beide mannen elkaar strak aan, Raffles koelbloedig en van uit de hoogte, de Meester met een wreedaardige uitdrukking op zijn bleek gezicht, waarvan de lippen zenuwachtig trokken.

Laatstgenoemde liet zijn stem een weinig dalen, toen hij dreigend hernam:

— Gij schijnt niet te beseffen, dat ik thans de middelen bezit, om u te dwingen, te zeggen wat gij geheim wilt houden?

— Gij wilt toch niet zeggen, dat gij in staat zoudt zijn, mij dingen te laten openbaren, die ik geheim wil houden? vroeg Raffles spottend, en de wenkbrauwen hoog optrekkend, als kon hij niet geloven, wat de ander daar zei.

— Dat denk ik toch inderdaad te kunnen bereiken, zei de Meester met sarrrende langzaamheid. O, ik weet wel, dat gij sterk zijt, en moedig, en dat collega's van mij weleens getracht hebben, u op die wijze uw geheimen te ontlokken, zonder er in te kunnen slagen. Maar ik bezit middeljes, alleraardigste middeljes, die u wel zullen doen praten.

— Ik betwijfel het, zei Raffles koeltjes. Ik weet natuurlijk wel wat gij bedoelt. Gij vermoedt, dat gij door martelingen mij dingen kunt laten zeggen,

die voor altijd geheim moeten blijven. Probeer het. En gij zult zien, met wie gij te doen hebt.

De Meester maakte een heftig gebaar, en een ogenblik scheen het, alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Hij beheerste zich echter uit alle macht, en zei minachtend:

— Grootspraak, Ik zal je wel anders laten zien. Mannen, toont hem de martelkamer.

Vier van de luitenants traden naar voren, omringden Raffles, en Cunning, die onder hen was, gaf Raffles een duw in de rug, en beval bars:

— Loop voor ons uit. Die kant op.

Het was doodstil, toen het troepje door de kelder schreed, tot zij stilstonden in een schemerachtige hoek, en een brede, diepe nis binnentraden, aan het andere einde afgesloten met een deur van dikke, stalen tralies.

Door die tralies heen kon men een vertrek overzien, dat volkomen rond was, met een doorsnede van ruim acht meter.

Een van de luitenants had op een elektrische knop gedrukt, en nu werd de kelder verlicht door het sterk, groenachtig schijnsel van een elektrische lamp, die aan de hoge zoldering hing, en waarvan de gloeilamp omgeven was door een ballon van groen glas, zodat allen die daar binnentraden, er spookachtig en huiveringwekkend uit zagen.

Op de cirkelvormige vloer stonden enige martelwerktuigen, die volstrekt niets verschilden van de toestellen, welke men vindt afgebeeld op plaatjes van dergelijke gruwelijke folterkamers in de middeleeuwen.

Er was een bank om te radbraken, met opstaande, scherpe randen van hard hout en de koevoet leunde er tegenaan, die bij dat afschuwelijk bedrijf gebruikt wordt om de ledematen der slachtoffers te verbrijzelen, er was een galg, er was een rad, rondom met scherpe spijkers beslagen, er was ook een spijkerton, een bank om de ledematen heel langzaam uit te rekken, en er stond zelfs een van die monsterachtig grote koperen kuipen, die in vroegere jaren

gebruikt werden om er valse munters in hete olie te doen koken.

Raffles wierp een vrij onverschillige blik door de tralies van de deur, waartegen men hem had aangedrukt, terwijl de Meester, met de armen over de borst gekruist hem gevolgd was, en nu trachtte te doorvorsen, wat er in het binnenste omging van zijn gevangene, die schouderophalend zei:

— Een heel aardige verzameling. Maar ik kan het niet bepaald origineel vinden. Geloofst gij, dat die toestellen mij vrees aanjagen? Wel man, als ik maar wil, zou ik reeds dood zijn, voor je mij nog op een van die banken hebt kunnen vastbinden. Ja, dat verrast u, en dat wekt uw toorn op. Want gij wilt niet met een lijk te maken hebben, een lijk biecht geen geheimen op.

De Meester liet een brommend geluid horen, want hij wist dat Raffles geen grootspraak kende, en ook kon uitvoeren wat hij zich voornam. Die man beschikte over middelen, die hem nog volkomen onbekend waren, hij zou zijn adem inhouden, wie weet wat hij zou doen, om binnen enkele tellen uit het leven in de dood te zijn overgegaan, wanneer hij zag, dat niets meer kon baten, en dat hij verloren was.

— Ik heb meer dan dat, zei de Meester niettemin op treiterende toon. Ik kan u laten uitkleden, u laten insmeren met reuzel, en u opsluiten in een kool,

in gezelschap van een tiental ratten. Ik kan gloeiend lood drup voor drup op uw borst laten neervallen. Ik kan dingen doen, die u met huivering zouden vervullen, als ik ze zelfs maar fluisterde. Kijk goed naar die kamer, Raffles, kijk er naar, en bedenk wel, of je mij niet liever zult vertellen, waar je bezittingen zijn.

— Verlies toch geen tijd met zulke dwaze vragen, zei Raffles ongeduldig. Ik behoef naar die martelkamer niet te kijken, want dat jaagt mij geen vrees aan.

De Meester verbleekte nog meer, en sprak:

— Wij zullen zien. Brengt hem naar binnen, mannen, en laat hij nu eens tonen dat hij werkelijk zo dapper is als hij zegt. Terug, terug, jullie, tuig.

Deze laatste uitroep was gericht tot de nieuwsgierige bendeleden, die langzaam waren komen nader sluppen, en zich nu verdrongen voor de brede nis, om ook een glimp op te vangen van die groenachtig verlichte kamer, waar een mens gefolterd zou worden.

Brommend, als wilde dieren, door de zweep van de temmer in bedwang gehouden, weken zij wat achteruit, naar het midden van de zaal, want vandaar konden de meesten toch nog het ijzeren hek zien, en wat daarachter zou gaan gebeuren.

HOOFDSTUK V

ONDANK IS 'S WERELDS LOON

Een van de luitenants had juist de hand uitgestoken naar de zware sleutel in het slot van het traliehek, toen er enig rumoer scheen te ontstaan in de grote kelder, bij de toegangsdeur.

Driftig trad de Meester uit de nis, en riep met zijn scherpe, bevelende stem:

— Wat heeft dat te betekenen? Wat is dat voor een kabaal?

De stem van Brain, de deurwachter, riep van de andere kant van de zaal met een klank van onrust in zijn stem:

— Er schijnt iets gebeurd te zijn, Meester. Hier is een man, hij zegt, dat

hij Brunner heet, en hij wil u volstrekt spreken, hij zegt dat er gevaar dreigt. Hij heeft hierheen willen telefoneren, maar hij kon geen gehoor krijgen. Naar het schijnt is er een defect aan de telefoonleiding.

— Je weet wel, ezel, dat niet-leden hier geen toegang hebben, riep de Meester op giftige toon terug. Wij zijn hem veel verschuldigd, maar als hij me iets te zeggen heeft, moet hij dat later maar doen. Trouwens, ik begrijp niet hoe hij ons hier heeft kunnen vinden.

— Cuning heeft hem de weg gewezen, Meester.

De ogen van de Meester gingen langzaam naar Cuning, die Raffles stevig bij een arm vasthield, en het weerlichtte in de duistere hollen van zijn ogen, toen hij langzaam vroeg:

— Wat is dat, Cuning? Heb jij hem gezegd hoe hij de weg hierheen kon vinden?

Toen weer de stem van Brain, van het andere einde van de kelder, met bevende stem:

— Brunner hier zegt, dat Cuning bij hem is, Meester.

Een kort ogenblik heerste er een ademloze stilte in de kelder. Toen liet de Meester een brullende kreet horen, als van een gewonde stier, en wierp hij zich onstuimig in de brede nis, om Cuning in de borst te grijpen en door elkaar te schudden, maar het leek wel alsof er een klein schoothondje opsprong tegen een olifant.

Cuning wankelde bij de botsing der twee lichamen zelfs niet, maar ving de Meester als het ware in de vlucht op en in een grote boog vloog de kleine, magere gestalte door de kelder, en kwam terecht temidden van zijn volgelingen. Een seconde later was er een onbeschrijfelijk tumult ontstaan.

Niemand begreep eigenlijk goed wat er gebeurd was, iedereen schreeuwde en vroeg, men tilde de Meester op, die nogal gevoelig bezeerd bleek te zijn, want hij was op de stenen vloer neer gekomen na zijn luchtreis, en bij de deur riep boven alles uit de stem van Brunner:

— Maar laat mij dan toch binnen. Ik heb een belangrijke mededeling te doen.

Hij had dit woord nauwelijks uitgesproken, of Brain schreeuwde zo hard hij maar kon, boven alles uit:

— Politie. Berg je lijf, mannen. Er is verraad gepleegd. Dat moet jij gedaan hebben, ellendeling.

Onmiddellijk na deze woorden klonk er van bij de deur een in doodsangst geslaakte gil van een man, die door een messteek of iets dergelijks, getroffen wordt, toen een akelig gerochel, en daarna snelle en talloze voetstappen, die door de aangrenzende kelder schenen te naderen.

Een kort ogenblik stond de hele troep verlamd van schrik, en toen begonnen allen met koortsachtige haast te zoeken naar de tweede uitgang, die hier moest zijn, maar die, helaas, alleen aan de Meester bekend was. Dit personage was op dit ogenblik zo goed als bewusteloos en scheen volstrekt geen besef te hebben van wat er om hem heen gebeurde.

En nu pas scheen het in die misdadige hersens een weinig te dagen. Nu pas begrepen zij, wat er geschied moest zijn, en dat het met die Cuning niet in orde was. Dol van woede wilden zij zich op hem werpen, gewapend met messen en boksbeugels, maar lachend ontving hen de reus, voorlopig alleen maar met zijn vuisten, die hard als steen en zwaar als ijzer neerbeukten op de koppen, en die in het geheel geen acht sloeg op de scherpe dolken, die op zijn borst gericht waren.

Wat Raffles betreft, hij had bedaard de bebloede doek van zijn hoofd losgewikkeld en snel een der totaal verblufte luitenants beroofd van diens revolver, zodat ook hij goed gewapend was.

Raffles, zowel als Henderson, men zal wel begrepen hebben, dat het de trouwe chauffeur was, die met zoveel succes de rol van Cuning had vervuld, hadden de nis reeds verlaten, teneinde niet tegen het hek aangedrongen te worden, hetgeen hun toestand tamelijk benard zou hebben gemaakt.

Want de ontknoping was wel wat eerder gekomen, dan Raffles eigenlijk ver-

wacht en gehoopt had.

Door een toeval moest Brunner in aanraking zijn gekomen met de echte Cunning en na een gesprek van vijf minuten zou de waarheid wel aan het licht zijn gekomen. Eigenlijk hadden zij Cunning stevig moeten opsluiten. Nu, het was niet meer ongedaan te maken, en in ieder geval kwam het er niet meer op aan, want de politie was in aantocht en begon reeds de kelder binnen te dringen, gewapend met gummiknuppels en revolvers. Als muizen in een val waren de bandieten opgesloten, en zij begrepen dat er gevochten moest worden.

Het moet gezegd worden, dat zij zich dapper verdedigden tegen een overmacht want het waren niet minder dan wel honderd agenten, die daar, over het gevallen lichaam van Brunner heen, en na Brain te hebben overweldigd, de kelder binnendrongen.

De bendeleden vochten met messen en boksbeugels, ploertendoders en nog andere wapens, en sommigen schoten zelfs enkele malen hun revolvers af. De drie vrouwen gedroegen zich als ware furies en wierpen zich krijsend en gilend op de agenten, en het waren juist deze drie bevallige leden van het zwakke geslacht, die de ordebewaarders de meeste moeite veroorzaakten, en die zich tot op het laatst heftig bleven verzetten.

In de donkere kelder werd weinig pardon gegeven, wie zich verzette en niet onmiddellijk de handen opstak, kreeg een slag met de politieknuppel, die hem verdoofde, en al werden er bij die gelegenheid een tiental agenten min of meer ernstig gewond, het gevecht was toch binnen een kwartier in het voordeel van de gewapende macht beslist, en alle aanwezigen werden, stevig geboeid, en onder behoorlijk geleide weggevoerd, om een ogenblik later in vier grote overvalwagens te worden overgebracht naar de gevangenis.

Onder hen bevond zich ook de Meester, die een paar ribben bleek te hebben gebroken.

Hij was echter weer bij kennis, en terwijl men hem wegdroeg, wierp hij een

blik van dodelijke haat op Raffles, die rustig die blik beantwoordde, de armen over elkaar geslagen, en slechts zei:

— Het is werkelijk goed voor onze stad, waarde heer, dat je voor een poosje wordt opgesloten. Lag het aan mij, dan kwam je in het geheel niet meer de gevangenis uit.

De kelder was nu bijna geheel ontruimd, en alleen Raffles en Henderson, benevens een zestal politieagenten onder aanvoering van een piepjong inspecteurtje bevonden zich daar nog.

Overal lagen gebroken stoelen, de tafel had in de strijd drie van de vier poten verloren, het vuurrode kleed was verscheurd, en de dolken lagen bebloed in een hoek van de kelder.

Van de voetstappen van de zich verwijderende agenten met hun gevangenen was reeds niets meer te horen, toen het inspecteurtje op Raffles toetrad, en met zijn beminnelijkste glimlach zei:

— Mijnheer, ik geloof namens heel Scotland-Yard te spreken, ja, namens het hele Londense politiecorps, wanneer ik u mijn dank te kennen geef voor hetgeen gij gedaan hebt. Het was uitmuntend voorbereid, en ik maak u oprecht mijn complimenten. Die truc met Cunning was waarlijk voortreffelijk. En thans wilt gij zeker wel zo goed zijn, nadat ik mij van deze plicht van dankbaarheid gekweten heb, mij naar het hoofdbureau te volgen.

— Naar het hoofdbureau? herhaalde Raffles langzaam, alsof hij zijn oren niet geloofde.

— Zoals ik zeg, mijnheer.

— Mag ik ook weten, wat men daar van mij verlangt? Wil men mij soms een gouden horloge met inscriptie aanbieden? Laat ik u dan bij voorbaat zeggen, inspecteur, dat ik dergelijke bewijzen van erkentelijkheid niet verlang. Ik heb niets anders gedaan dan, wat ieder ander zou hebben gedaan, die zich in mijn positie bevond, en die, zoals ik, over benden zoals die der Raven denkt.

— Ik geloof niet dat men op het hoofdbureau iets dergelijks van plan is, hernam de inspecteur met een fijn glimlachje.

— Dan kan ik met de beste wil niet inzien, mijnheer, wat men daarginds van mij kan verlangen en, hoewel het mij waarlijk spijt, ik geloof dat ik beter doe niet aan uw vriendelijke uitnodiging gevolg te geven. Ik ben een bescheiden man, ik hunker niet naar openbare hulde, en...

— Neem mij niet kwalijk, als ik u in de rede val, mijnheer, maar ik ben verplicht om te blijven aandringen, hernam de inspecteur nog steeds met uitgezochte hoffelijkheid in zijn stem, maar met een uitdrukking op zijn jong gelaat, welke Raffles onmogelijk kon misverstaan.

Deze deed een stap achteruit, fronste de wenkbrauwen, en zei afgemeten:

— Ik geloof dat het thans geen verzoek meer is, het begint heel veel op een bevel te lijken. Gij weet wie ik ben?

— Ik weet het, mijnheer. Gij hebt het trouwens zelf aan een van mijn collega's bekend.

— Gij erkent dat gij deze overval niet zoudt hebben kunnen ondernemen, als ik mijn naam niet had genoemd?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, mijnheer.

— Vindt gij dan niet, dat het al een zeer zonderlinge beloning is, de man, die u zoëven een grote overwinning heeft doen behalen, op zulk een wijze dwang aan te doen?

— Mijnheer, ik vervul slechts mijn plicht, zei de inspecteur kortaf. Ik heb mij geen oordeel aan te matigen over mijn meerderen. Wat zij denken te doen is hun zaak, en ik volg slechts de instructies op, die men mij geeft.

— En een van die instructies luidde, dat gij mij naar het hoofdbureau moest geleiden, met of tegen mijn zin?

— Zoals gij zegt, mijnheer. Ik hoop echter dat gij mij niet zult dwingen, geweld te gebruiken, want ik kan u zeggen, dat mij dat zeer zou spijten ten aanzien van een man, die ons zulke grote diensten heeft bewezen.

— Het verheugt me, dat gij dat laatste tenminste erkent, hernam Raffles spottend. Intussen is zulk een optreden niet in staat, mijn ijver aan te wakke-

ren in de strijd tegen Londen's misdadigers. Nu, ik ben tot uw dienst.

Raffles wendde zich nu tot Henderson om, die stil, onbeweeglijk in de duisternis was blijven staan op een paar meters afstand, en zei op fluisterende toon iets tegen hem, in een taal, die alleen voor de reus begrijpelijk was.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? vroeg de inspecteur wantrouwend.

— Niets bijzonders. Ik neem afscheid van mijn vriend.

— O, maar dat behoeft gij niet te doen, want ik heb in opdracht, ook hem naar het hoofdbureau te brengen.

— O, dat is leuk, hoorde Raffles. Het doet mij goed te bemerken, dat de dankbaarheid deze aarde nog niet verlaten heeft. Het ontbrak er nog maar aan dat gij ons zoudt willen boeien.

— De zaak is, mijnheer, begon de inspecteur hakkeland.

— Zwijg maar, inspecteur. Ik begrijp dat uw instructies luiden, dat gij zulke gevaarlijke helpers van de politie maar beter kunt boeien, als zij zo beleefd door Scotland-Yard worden uitgenodigd. Best. Het zij zo, en tegen de overmacht verzetten wij ons niet.

Raffles stak zijn handen uit, en onmiddellijk sloten de stalen boeien om zijn polsen.

Henderson scheen zich een ogenblik te willen verzetten, maar een enkele blik van Raffles was voldoende om hem tot andere gedachten te brengen.

Toen zei de inspecteur:

— En nu snel hier weg. Buiten wacht een auto. Ik verzeker u, mijnheer, dat ik zelf diep leedwezen gevoel...

— Verontschuldigd u niet, inspecteur, viel Raffles hem koeltjes in de rede. Maar onthoud, dat Raffles zich nog wel eens een enkele maal zal bedenken, voor hij opnieuw op deze wijze zijn hulp aan de politie biedt.

De inspecteur scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich. Raffles echter scheen te begrijpen wat er in hem omging, want hij hernam:

— Gij wilt zeker zeggen, mijnheer, dat ik daartoe nooit meer in de gelegenheid zal komen? Laat ik u dan op

mijn beurt onder het oog brengen, dat men de dag nooit moet prijzen voor de avond.

— O, wij zijn met ons zevenen, en goed bewapend, zei de inspecteur bescheiden.

Raffles vergenoegde zich er mee de schouders op te halen, en liep toen zelf vlug naar de deur, met Henderson aan zijn zijde, terwijl de agenten hem omringden.

De inspecteur had voor alle zekerheid zijn revolver getrokken, en dat wisten de beide gevangenen ook heel goed, al hadden zij voorgewend, er geen acht op te slaan.

De agenten echter hadden hun revolvers weer in de holsters gestoken, en ook dat was aan Raffles noch aan Henderson ontgaan.

Zij gingen nu door de slecht verlichte zijkelder, en toen dezelfde weg terug, die zij gekomen waren.

Zonder dat er een woord werd gesproken, haastig voortlopend, gingen de negen mannen door de gangen en over de trappen, en nu liepen zij juist op de laatste trap, die naar het vervallen gebouwte voerde, hetwelk in een hoek van de werf vol met oud roest stond.

Het was een trap van een twintigtal treden, van steen, en niet zeer steil. Boven was die trap afgesloten met een deur, maar de politie had al deze deuren weten te openen, en ze natuurlijk open laten staan bij het wegvoeren van de veertig of vijftig gevangenen.

Toen zij nog vier treden moesten gaan liet Raffles plotseling een korte alarmkreet horen, en op hetzelfde ogenblik vouwde hij zich plotseling bijna dubbel, zodat zijn lichaam met grote kracht in aanraking kwam met dat van de nietsvermoedende inspecteur, die nog een wilde poging deed om naar een leuning te grijpen die er niet was, en toen van de trap omlaag stortte, waarbij zijn revolver hem uit de handen vloog.

De andere agenten hadden ternauwernood beseft wat er geschiedde of er knapte iets met een geluid als brekend glas, en de geweldige handen van Henderson waren vrij.

Hij had niets anders behoeven te doen dan even een stevige ruk te geven en hij had zijn boeien verbroken als touwtjes.

De reus greep twee agenten tegelijk vast, en gooide ze achter zich de trap af als vodden.

Zij krabbelden wel direct overeind, met gekneusde ribben en bebloede koppen en grabbelden naar hun revolvers, maar toen was het al te laat.

Want Raffles had tegelijkertijd bliksemsnel met zijn twee geboeide handen de revolver getrokken uit de holster van de agent die naast hem ging, en duwde hem het wapen tussen de ribben, kortaf zeggende:

— Loop de trap weer af, en vlug wat, als je geen kogel in je corpus wilt hebben.

Doodsbleek deed de agent wat hem bevolen was, en toen zag nummer twee de monding van de revolver ter hoogte van zijn maagkuiltje. Omdat hij een huisvader was en aan de toekomst van zijn kinderen dacht, wachtte hij niet eens het bevel van die onverwoestbare Raffles af, wandelde langzaam de trap af, als iemand, die dat zo maar eens voor zijn eigen vermaak doet.

Dit alles had ternauwernood een paar seconden geduurd en de beide agenten, die vooruit waren gegaan, en reeds op de begane grond stonden, konden volstrekt geen nut trekken van hun wapens, want daartoe liet Raffles hun niet de tijd.

Hij liet de revolver uit zijn handen vallen, vouwde ze ineen, en met die samengebalde vuisten trof hij een van de agenten zo geweldig onder de kin, dat de man als een zoutzak neerplofte.

Henderson gebruikte zijn hoofd, en wel in de letterlijke betekenis.

Want hij stormde, als een ram de twee laatste treden van de trap op en trof met het gezegde lichaamsdeel de laatste agent met kracht in de maagstreek, juist op het ogenblik, dat deze ordebewaarder zijn wapen had weten vrij te maken en het wilde opheffen om te vuren.

De man gaf een geluid als een van die elastieke speelpoppetjes, die kreu-

nen, als men er in knijpt, en nam toen voor geruime tijd afscheid van dit ondermaanse.

Het was alsof een zware, houten bal een kegel had getroffen, zover stooft de arme man achteruit, en hij bleef liggen, bewusteloos, half zittend tegen de tegenovergestelde muur.

De weg voor Raffles en Henderson was vrij.

Zij begrepen echter dat zij zich moesten haasten, want de agenten zouden daar natuurlijk niet beneden blijven, maar hen gauw genoeg weer achterna zitten.

— Als mijnheer Brand nu maar op de afgesproken plek is, mylord, riep de reus uit, terwijl hij de deur boven aan de trap dichtwierp en de sleutel in het slot omdraaide.

— Daar twijfel ik geen moment aan, James. Vlug maar, het huis uit, en het erf overgestoken.

Een ogenblik daarna renden de beide mannen zo snel zij maar konden over het erf, overal bedekt met hopen oud roest.

Men zal zich herinneren, dat deze werf aan een der zijden bespoeld werd door het gele water van de Theems.

Onder het lopen liet Raffles een afgesproken kreet horen, en onmiddellijk kwam een eind verder een donkerbruin geschilderde motorboot in beweging, die met grote spoed door het water schoot, en weer stopte, vlak voor het vermolmd steigertje, waarvan reeds sprake is geweest, en nauwkeurig op hetzelfde ogenblik, dat de beide vluchtelingen het bereikten, terwijl achter hen, de deur van de trap eindelijk krakend in splinters vloog. Want het is niet zo heel gemakkelijk, een deur te vernielen boven aan een trap, zonder enige ruimte daarvoor, al ware het ook maar een voet breed, zodat men wel verplicht is, lager

te staan dan de panelen, die men verbrijzelen wil.

Het gelaat van Brand vertrok zich tot een grimmige grijns, toen hij keek naar de boeien om de polsen van Raffles, die reeds tegenover hem zat, zeggende:

— Precies zoals ik voorspeld had. Wanneer zul je nu eens leren, Edward, dat politie geen politie zou zijn, als men zich daar ophield met gevoelens van dankbaarheid.

— Charles, ik wil gaarne je scherp doorzicht waarderen, wanneer je begint, dit precair stukje grondgebied te verlaten. Want ik geloof werkelijk, dat ik daar onze vrienden reeds hoor aankomen.

Brand haalde de hefboom over, en als met een sprong schoot de snelle motorboot vooruit. Handig bracht Brand onmiddellijk een lange sleep zandschuiten, zeker wel zes stuks, tussen de oever en zijn eigen vaartuig, zodat de agenten niets zouden hebben aan hun revolvers...

Zodra zij in betrekkelijke veiligheid waren, zei Raffles, na zijn boeien nauwkeurig te hebben onderzocht:

— Zij schijnen een nieuw model in gebruik te hebben genomen. Allerbest Zweeds staal. James, ik bewonder je kracht. Dit zou mij volkomen onmogelijk zijn. Maar ik moet het mechanisme nauwkeurig leren kennen, wees dus zo goed, om ze eens vlug maar zorgvuldig door te vijlen, zodat ik ze thuis op mijn gemak zal kunnen onderzoeken.

— Met het oog op een volgende gelegenheid van dezelfde prettige soort, hernam Brand, terwijl hij de motorboot zo hard liet lopen als ze maar kon, in de richting van de stad en zonder dat de agenten, die ijverig rondzochten op de werf, het flauwste vermoeden hadden op welke wijze de twee vluchtelingen waren ontsnapt.

HOOFDSTUK VI

DE VERDWIJNING VAN MABEL MELONY

Het kon omstreeks een uur later zijn, toen de drie mannen veilig en wel, na zich te hebben ontdaan van hun vermomming, bijeen zaten in een der kamers van het huis in de Victoriastreet, hetwelk Raffles diende als een soort tuighuis, waar hij zijn uiterlijk kon veranderen, en waar hij tal van voorwerpen bewaarde, die hem van nut waren bij zijn diverse ondernemingen.

— Je legt dus de Earl of Palmhurst voorlopig af? vroeg Brand, toen hij zag dat Raffles zich ontdaan had van zijn bakkebaarden en van zijn pruik.

— Dat is om verschillende redenen noodzakelijk, Charles. Ten eerste heeft dat lelijke kleine monster mijn mooie bakkebaard helemaal bedorven, en ten tweede kent de politie thans deze vermomming, die dus voor minstens een paar jaren op de index moet worden geplaatst.

— Maar Mabel Melony kent je onder dat uiterlijk.

— Dat is zo, en dat is zeker een bezwaar, maar zij zal toch de klank van mijn stem wel herkennen, en als het volstrekt niet anders gaat, zal ik haar zeggen waarom ik mij moest vermommen, ofschoon ik dat pas in de allerlaatste plaats zal doen. Liever zeg ik dat de Earl of Palmhurst mij heeft afgevaardigd, en ik zal er wel voor zorgen, dat zij vertrouwen in mij stelt.

— Maar zal de politie haar huis niet bewaken?

— Waarom zou men dat doen?

— Wel, dat komt mij nogal logisch voor. Het is immers daar geweest, dat de bandieten je hebben overvallen, jou en die prachtkerel van een Henderson. Brunner zal niet nalaten, wraak te nemen en de politie in te lichten, dat zij daar slechts een val behoeft uit te zetten, omdat je er stellig zult terugkomen.

— Brunner is dood, zei Raffles op koele toon.

— Dood? vroeg Brand ontzet.

— Vermoord door een van de bendeleden.

— Nu, als hij het niet doet, dan zal een ander het doen, hernam Brand. Het resultaat zal hetzelfde blijven. Men weet nu eenmaal, dat je dat huis bezocht hebt, men kan vermoeden dat je er wel zult terugkomen, en dienovereenkomstig zal de politie handelen. Bovendien is Cunning nu weer op vrije voeten, die zal zeker zijn mond niet houden en zich straffeloosheid zien te verwerven, door alles aan de politie te verklappen.

— Ja, dat geval met Cunning is een beetje te vroeg aan de dag gekomen, zei Raffles glimlachend. Het was anders geen kwaad idee. Het was werkelijk merkwaardig, hoezeer die man in lichaamsbouw en in kleur van ogen leek op Henderson, en wij maakten een goede beurt, toen wij daarvan gebruik maakten. Je ziet hoezeer ik het bij het juiste einde had, toen ik voorzag, dat die schurk van een Brunner vroeg of laat, maar waarschijnlijk zo vroeg mogelijk, een lid van de Bende der Raven in de arm zou nemen, teneinde zich op mij te kunnen wreken.

— Als Cunning gaat klappen, is het een reden te meer om op onze hoede te zijn, drong Brand aan. Ik raad je sterk af om nu aanstonds naar dat huis in het East End toe te gaan. Het heeft immers geen haast?

— Het heeft daarentegen zéér veel haast, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Wij mogen Mabel geen seconde langer in de macht van die dronken schobbejak laten, die haar oom is, dan volstrekt onvermijdelijk moet worden geacht.

— En als het inderdaad blijkt, dat

er een val is uitgezet in het huis?

— Dan zal ik opnieuw de strijd met de politie moeten aanbinden, Charles.

— Maar als wij er nu eens bij voorbaat rekening mee hielden, dat je daar politie zult vinden.

— Wat bedoel je?

— Wel, neem een heel ander uiterlijk aan. Verkleed je zodanig, dat je onherkenbaar wordt, en dat de politie je helemaal niet kan verdenken. Het huis is groot, en er kunnen toch wel bezoekers voor andere bewoners komen.

— Dat denkbeeld is niet kwaad, amice en ik zal er meteen gebruik van maken.

— Zo mag ik het zien, riep Brand verheugd uit. Wat zul je worden?

— Wel, ik zal hetzelfde worden, wat jij daar zo stellig verwacht: een politieagent. Of liever gezegd een brigadier.

— Wat leg je daar op tafel? Ik ken die portefeuille niet.

— Dat is geen wonder? Een paar uren geleden behoorde hij nog toe aan de Meester der Raven, en ik ben zo vrij geweest, hem die te ontnemen. Hij lijkt mij aardig gevuld. En nu vlug voortgemaakt; ik weet niet hoe het komt, maar ik ben ongerust over Mabel Melony.

— En wij, Henderson en ik?

— Wel, ik kan volstrekt niet inzien waarom jullie je moeite zouden geven. Overigens zou het misschien argwaan wekken, als daar plotseling een troep van drie mannen kwam aanzetten.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles zich van al zijn bovenkieren ontdaan, nam voor de spiegel plaats, trok de blikken trommel naar zich toe, die alles bevatte wat hij nodig had, en begon snel zijn gelaat opnieuw onder handen te nemen.

Met evenveel nieuwsgierigheid als jaren geleden, toen hij Raffles pas leerde kennen, keek Brand toe, hoe onder diens vaardige vingers zijn uiterlijk helemaal veranderde.

Na tien minuten zag Raffles er in zijn blauwe uniform precies zo uit, als een van die grimmige, en tegelijkertijd goedgehartige ordebewaarders, zoals de Londense caricaturisten die bij voorkeur in « Punch » plegen af te beelden,

— Ziezo. Ik geloof wel het er op te kunnen wagen. Misschien is je vrees volkomen overbodig geweest, maar ik erken, dat een weinig voorzichtigheid niet van onpas is.

— Dat is nu alles goed en wel, Edward, zei Brand, maar geloof je dat Mabel met een politieagent zal meegaan, als je haar dat voorstelt?

— Ik zal haar zeggen, dat ik namens Lord Palmhurst kom, gaf Raffles ten antwoord.

— Zou zo iemand brigadiers van politie als afgezanten kiezen, denk je? vroeg Brand, een weinig spottend.

Raffles haalde ongeduldig de schouder op, en zei:

— Dat is immers alles van later zorg. Als zij maar eerst buitenshuis is, volgt het overige vanzelf. En nu hebben wij genoeg gepraat en gaan op weg.

— Wij vergezellen je dus, Henderson en ik?

— Dat is te zeggen, in de verte. Begaa als je blijft geen onvoorzichtigheden, en kom mij niet eerder te hulp dan wanneer het volstrekt noodzakelijk mocht zijn.

Enige ogenblikken daarna verlieten de drie mannen afzonderlijk, met tussenpozen van een paar minuten, het « Arsenal » aan de achterzijde, zonder dat iemand het kon zien.

Raffles had dit huis met de grootste zorg uitgekozen voor zijn doel, en daar de kleine deur van het achtertuintje uitkwam op een steeg, aan weerszijden begrensd door de blinde muren van grote fabrieken, en daar men door een stelsel van spiegels kon zien of de steeg wel verlaten was, alvorens de tuindeur te openen, zo was het nog nooit gebeurd, dat een van de mannen verrast was bij het verlaten van de tuin.

Aan de voorzijde lag het hoekhuis aan een tamelijk groot plein, een van die oude, stille, als vergeten pleinen van de hoofdstad, die alleen maar bekend schijnen te zijn aan ingewijden, en van welke bestaan zelfs honderdduizenden Londenaren niet het flauwste besef hebben.

Terwijl Brand en Henderson per auto

naar de straat zouden gaan, waar het huis van het jonge meisje gelegen was, maakte Raffles gebruik van een autobus.

Dat duurde iets langer, maar het viel dan ook des te minder op.

Hij moest eenmaal overstappen, en een uur later ging hij eindelijk de straat in, die hem zo vertrouwd was, en waar velen hem kenden onder de naam Lord William Aberdeen.

Maar niemand zou gedacht hebben, dat die waardige edelman met zijn bijna wit haar, dezelfde was als deze grofgelbouwde brigadier met zijn martiale knevel, en zijn rood gezicht.

Vlak bij het begin van de smalle straat passeerde hij Brand en Henderson, maar hij wachtte zich wel, enig teken van herkenning te geven.

Raffles keek nu en dan naar de huizen op, alsof hij een bepaald huis zocht, stond stil voor het oude gebouw, dat hij reeds zo goed kende, scheen een ogenblik te aarzelen, en ging toen naar binnen.

Hij had nog geen zes stappen in de vestibule gedaan of hij prees het doornicht van Brand.

Want de verbindingsdeur met het naastgelegen huis, die anders steeds gesloten was, ging plotseling open, en twee agenten vertoonden zich, die echter aanstonds saluerden toen zij hun superieur zagen.

— Maak je niet dik, zei de gewaande brigadier grommend. Zo gauw zal hij wel niet komen. Hoe lang staan jullie daar al?

— Dat zal wel gauw een uur of drie zijn, brigges, antwoordde een van de mannen. En ik ben bang dat het een taaie geschiedenis wordt. Ik geloof niet, dat Raffles zich hier zal vertonen, als u mijn mening wilt weten. Daar is hij veel te slim voor.

— Noem zijn naam niet zo luid, domkop, bromde de brigadier. De muren hebben oren. Met z'n hoevelen zijn jullie?

— Twee man aan de andere kant van de vestibule, daar bij de trap. Dat is vier. In het huis zitten er ook vier, die

te voorschijn moeten komen zodra wij fluiten, dat is acht. En boven zijn er ook nog eens vier, op de verdieping waar Lauke Herring woont.

— Dat is twaalf, zei de brigadier spottend. Nu, ik zeg maar, beter te veel dan te weinig. Inspecteur boven? Ik heb een boodschap voor hem. En ik moet ook Herring wat zeggen.

— Dan kom je te laat, brigges. Het nest is leeg, zei een van de agenten.

Raffles, die zijn voet al op de eerste trede had gezet van de trap, die hem naar boven moest voeren, keerde zich met een ruk om, en vroeg:

— Wat zeg je daar? Wat bedoel je? Is Herring er niet meer?

— Neen, en de meid ook niet. Met de noorderzon verdwenen, zonder huur te betalen.

— En ging het meisje gewillig mee? vroeg Raffles, die de grootste moeite had om zijn gelaat in de plooi te houden. Ik heb wel eens horen zeggen, dat hij haar geregeld mishandelde.

— Meegaan kun je het niet noemen, beweerde de agent. Hij droeg haar. Hij zei tegen de burens, dat ze erg ziek was, en voor de deur stond al een taxi te wachten, en hij zei, dat hij haar naar een ziekenhuis ging brengen, en toen reed het stel weg.

Raffles moest snel de leuning van de trap vastgrijpen, om zich niet te vergeten, door een gebaar van heftige woede te maken.

Zijn komst was dus vergeefs geweest. Hij kwam te laat. Het ongelukkige meisje was weggevoerd door die schurk van een oom.

Hij sprak niet voor hij wist, dat hij zijn stem volkomen in bedwang had, en zei toen schouderophalend:

— Dan vervalt die boodschap natuurlijk. Ik ga even naar boven. Waar zitten de jongens?

— Wel, op het portaal, achter de deur van de kamer er naast, in kasten en zo meer.

Raffles luisterde al nauwelijks meer, maar beklom de trap, tot hij het smalle

portaalte daarboven bereikt had, zonder een ogenblik aan het gevaar, dat hij zelf liep, te denken, en alleen beziel

door de hoop, dat hij daarbinnen iets zou vinden, dat hem het spoor van het ontvoerde meisje kon doen terugvinden.

HOOFDSTUK VII.

TERUG GEVONDEN

Zodra hij de voet op het portaal zette, bemerkte hij direct, dat er aan weerszijden deuren kraakten, maar hij deed net of hij het niet gehoord had, keek even zoekend rond, bromde iets voor zich heen, en klopte toen op de deur van het schamele vertrekje, waar hij die eigen ochtend Mabel op haar stromatras had achtergelaten, draaide de kruik om toen hij geen gehoor kreeg en trad binnen.

Hij wendde zich naar alle zijden, maar zag niemand, deed rustig de deur weer dicht, en liet toen zijn scherpe ogen vliegensvlug in alle richtingen gaan.

Een dolle woede maakte zich van hem meester, toen hij de wanorde in het vertrekje zag, die bewees dat er een wanhopige worsteling moest hebben plaats gehad, tussen dat arme, nog niet geheel herstelde kind, en haar oom.

Hier en daar waren zelfs duidelijk nog verse bloedsporen te zien op het verschoten behang.

Toen Raffles zich naar de grond bukte, zag hij duidelijk een paar bosjes haar op de houten vloer liggen, en hij neep de nagels zo krachtig in zijn handpalmen dat het bloed te voorschijn kwam.

Maar eensklaps bukte hij zich nog wat verder, en trok de matras enigszins terzijde, die tegen de houten wand lag.

Zijn scherpe blik, die zelfs in deze halve duisternis alles onderscheidde, had tegen die wand iets ontwaard, iets dat er uitzag als een teken of een letter, en toen hij de matras wegtrok, stonden daar een paar woorden te lezen, met bloed geschreven, dat nog nauwelijks was opgedroogd, en met een bevende, onzake-

re hand:

« Hackney — Darn... »

Het laatste woord had het gewonde meisje zeker niet kunnen afmaken, overvallen door zwakte.

Raffles echter kende zijn stad te goed tot in de verste uithoeken, om langer dan een seconde nodig te hebben om te begrijpen hoe het gehele woord moest luiden.

Darn betekende natuurlijk Darnleystreet. Het is een oude straat in het hartje van de wijk van Hackney en zeker wel twee uren met een auto verwijderd van het vorig verblijf.

Een ogenblik stond Raffles onbeweeglijk als een beeld, en verwenste zichzelf, omdat hij niet eerder aan dit ongelukkige kind gedacht had, dan aan de wijze, waarop hij de « Meester » in de val zou laten lopen. Alsof er iets ter wereld ging boven het behoud van een onschuldig jong meisje, alsof er een nobeler werk was, dan de toekomst te verzekeren van een arm kind, dat misschien een grote kunstenaars zou kunnen worden.

Terwijl Raffles daar nog zo stond, onbeweeglijk met gebalde vuisten, werd de deur naar de gang geopend, en een inspecteur stond op de drempel, die hem tamelijk bars vroeg:

— Wat doe jij hier, brigadier? Zoek je mij?

Raffles had enige moeite, weer aanstonds in zijn rol te komen, en misschien klonk zijn stem niet al te onderdanig, toen hij kortaf antwoordde:

— Ja inspecteur, ik kom van het hoofdbureau. Ze hebben mij een opdracht voor u meegegeven.

— Van het hoofdbureau? herhaalde de inspecteur langgerekt. Dat is merkwaardig. Daar ben ik zelf van.

Raffles beet zich op de lippen. Het was al een heel ongelukkig toeval. Natuurlijk had hij verwacht, dat een inspecteur van het wijkbureau deze zaak zou opknappen.

Het was al laat, buiten begon de duisternis langzamerhand te vallen, hij moest tot iedere prijs hier weg, naar de wijk van Hackney, op zoek naar Mabel, voor het te laat zou zijn.

Raffles had misschien wel wat al te lang met zijn antwoord gewacht, hetgeen het wantrouwen van de inspecteur nog deed toenemen. Deze deed een stap in de kamer, en vroeg, de gewaande brigadier scherp opnemend:

— Wat had je me dan mede te delen namens het hoofdbureau?

— Ik moest zeggen, inspecteur, dat het geen nut meer had om hier te blijven, want dat Raffles een half uur geleden in een heel ander gedeelte van de stad is gesignaleerd.

— Zo waarlijk? kwam de inspecteur langzaam, en onmerkbaar ging zijn rechterhand naar de koppelriem, waaraan zijn revolverholster hing. Dat is wel wat vreemd, want nog geen minuut geleden werd ik door het hoofdbureau opgebeld, met het bevel, vooral goed uit te kijken, en hier desnoods de hele nacht te blijven.

Raffles was een te schrander man om niet aanstonds te begrijpen, dat dit spelletje onmogelijk lang kon duren.

Hij deed een bliksemsnelle greep naar de revolver van de inspecteur, trok het wapen uit de holster, en slingerde tegelijkertijd het kleine, fijngebouwde politiemannetje met een enkele ruk achter zich, zodat het ventje terecht kwam op de matras. En zo was de deur vrij. Het was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de enige agent, die met de inspecteur uit zijn schuilplaats was getreden, nog nauwelijks beseftte wat er eigenlijk voorviel, toen Raffles hem reeds met een vuistslag had geveld, en met een enkele sprong de trap bereikt had, die hij vliegensvlug begon af te lo-

pen.

Nu werd de kennis van de geografie van het huis Raffles van het allergrootste nut.

Hij beseftte, dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk was, door de acht agenten heen te breken, die beneden op wacht stonden, want zij zouden stellig bijtijds gewaarschuwd worden door het gebrul, dat nu reeds achter hem opsteeg terwijl hij nog nauwelijks twee van de vijf trappen was afgedaald.

Zij zouden zonder twijfel dadelijk van hun revolvers gebruik maken, om op de vluchtende brigadier te schieten.

Zo was het ook, want daar klonk reeds de schelle stem van het inspecteurteetje, doordringend als een luidspreker, langs de trap:

— Laat die brigadier niet ontkomen. Hela daar, jullie beneden. Schiet hem neer als het niet anders kan.

Raffles rende een zijgang in, waar het zo donker was als de nacht, en wierp zich door een dun schotje heen zoals een paardrijdster het doet door een met vloeipapier bespannen hoepel.

Het maakte niet eens heel veel lawaai zo dun waren die planken, en Raffles had het grote voordeel, dat hij zich nu in het aangrenzende huis bevond.

Ook daar beneden waren agenten geposteerd, dat was hem zoëven medegedeeld, maar Raffles voorzag, dat die onmiddellijk zouden zijn toegesneld op het waarschuwend geroep van hun inspecteur, en die verwachting bleek ook juist te zijn. Want toen hij, vlug als een haas, de trappen was afgesneld, vond hij daar beneden een vestibule met vier of vijf openstaande kastdeuren, terwijl de straatdeur ook wagenwijd openstond.

— Hieruit blijkt alweer, zo filosofeerde Raffles, en passant, dat al te veel ijver schaadt. Ik denk, dat Brand in zijn gedenkschriften deze dag, waarop ik zo veel met de politie uitstaande heb gehad, wel met 'n zwart kruisje zal merken. Het was intussen alwéér een gelukkige omstandigheid, dat Raffles het middelste van de drie huizen, waar hij was binnengekomen, niet voorbij hoefde te gaan, ten einde de auto te bereiken, die

daar in de zijstraat stond geparkeerd, gereed om aanstonds weg te rijden.

Toen men het wél begreep, toen eindelijk een paar agenten het hoofd buiten de deur staken, om eens te zien wat er op straat voorviel, toen was het al te laat. De vluchteling was met een elegante sprong in de auto beland, naast Henderson, en achter Brand, die al achter het stuurwiel was gaan zitten, en toen de hijgende agenten eindelijk het steegje bereikt hadden, konden zij tot hun woede alleen maar constateren, dat er van de brigadier zelfs geen stipje meer te bespeuren viel.

Raffles had intussen Brand in het oor gefluisterd:

— Naar Hackney, en zo vlug als de wagen maar lopen wil.

Brand had wel willen vragen wat zij in Hackney moesten uitvoeren, maar Raffles leunde alweer terug in de kussens, keek eens achter zich, glimlachte, en zei toen tot Henderson, die nogal ongerust scheen:

— Een kleine misrekening, James.

Dat kan zelfs de knapste koppen wel eens overkomen. Gelukkig heb ik de fout nog bijtijds hersteld. Maar het arme meisje is weg, en wij moeten haar in Hackney trachten terug te vinden.

Verder zweeg Raffles, en keek nog slechts naar de agenten die hij passeerde, en van wie hij moest vrezen, dat zij allen na verloop van een half uur, door het ijlings verspreide bericht van zijn vlucht, op de hoogte moesten zijn gesteld van wat er was voorgevallen. In dit opzicht werkt de Londense politie voortreffelijk.

De auto echter reed zeer snel, Raffles had een regenjas omgeslagen, en zijn helm afgezet, om die te verrullen voor een sportpet, en er gebeurde niets bijzonders.

Anderhalf uur later, toen de duisternis reeds volkomen was, was Hackney bereikt. Brand wendde zich om, en vroeg met een blik, waarheen hij moest rijden.

— Naar het begin van de Darnleystreet, beval Raffles. Stop daar. Het is gelukkig maar een zeer korte straat, en ik hoop, dat wij niet lang behoeven te

zoeken.

Wéér verstreken tien minuten, en toen stopte de auto bij het begin van een onaanzienlijke, slecht geplaveide straat, die door slechts enkele lantaarns verlicht was.

Raffles stapte direct uit, na van tevoren zijn helm weer te hebben opgezet, maar na zich te hebben ontdaan van de knevel, die hem misschien toch kon verraden, zelfs in deze afgelegen volkswijk, waar men hem overigens niet zo gauw zou zoeken.

— Wacht hier op mij, ik ga op onderzoek uit, zei hij op zachte toon tot Brand.

— Heb je geen hulp nodig? vroeg Brand bezorgd.

— Ik denk, dat ik het wel alleen zal kunnen klaren. Zo niet, jullie kennen het sein.

— Moet zij hier ergens zijn met haar oom?

— Ja.

— Maar je kent het huis niet.

— Ik kan er naar vragen.

Met deze woorden verdween Raffles, terwijl beide mannen in de grootste onzekerheid en onrust achterbleven.

De Darnleystreet telt een vrij groot aantal drankhuizen, en Raffles had besloten, hier en daar te gaan vragen naar de verblijfplaats van Herring. Het kon toch bijna niet anders, of men moest de komst van een vreemdeling in die buurt met zulk een opvallend knap en bovendien ziek meisje, spoedig genoeg hebben opgemerkt.

Maar hoe bonsde zijn hart, toen hij, bij het naderen van het eerste het beste wijnhuis, bemerkte dat het lot hem gunstig gezind was. Want juist ging de deur open, en Luke Herring in persoon trad naar buiten, in een houding, en met een gang, die weinig twijfel lieten omtrent zijn toestand.

Raffles begon onmiddellijk te lopen, zoals een agent dat pleegt te doen, afgemeten, met de handen op zijn rug, en Herring, die hem in het oog kreeg, verhaastte zoveel mogelijk zijn schreden, liep verder de straat in, scheen naar een sleutel in zijn zak te tasten,

en verdween in een huis.

Hij was niet zo vlug, of Raffles was met een paar sprongen bij de deur, en juist toen Herring deze met een dreunende slag dichtwierp, stak Raffles er het lemmet van zijn zakmes tussen, waardoor hij de deur belette, in het slot te vallen.

Hij duwde de deur zacht weer open, en begon Herring, die, zoals dronken lieden vaak doen, in zichzelf te mopperen, langs een stelde, stikdonkere trap te volgen.

De man stommelde en de traptreden kraakten, zodat Raffles dus al heel weinig moeite had, hem te volgen tot de derde verdieping, waar hij, het hoofd voorzichtig boven de trap uitstekend naar een andere sleutel zocht, een deur opende, en naar de schakelaar tastte. Het volgende ogenblik was Raffles bij hem, duwde hem naar binnen, en sloot de deur achter zich.

Herring was voorover gevallen, maar hij richtte zich onmiddellijk weer op als een gewonde stier, en wierp zich op Raffles, niet wetend wie de indringer was, maar instinctmatig begrijpend, dat hij met een vijand te doen had, die hij tot iedere prijs moest overwinnen.

Maar hoe vlug hij ook was opgestaan, Raffles had de tijd gehad, door een openstaande deur een blik te werpen in een aangrenzend vertrekje, en daar zag hij Mabel Melony uitgestrekt op een divan, doodsbлек, met bebloed gelaat, en die juist uit haar bewusteloosheid scheen te

ontwaken.

Hij zag nog, dat zij langzaam overeind kwam, niets begrijpend van wat er voorviel, en toen had hij aan andere dingen te denken, want Herring had een mes uit zijn zak getrokken, en stortte zich met schuim op de lippen op die onverwachte bezoeker, wiens uniform hij niet eens scheen te hebben opgemerkt.

Voor hij kon toesteken, vatte Raffles hem met beide handen in de borst, lichtte hem van de vloer, en wierp hem in een hoek en ditmaal voorgoed, want Herring viel in zijn eigen mes, dat hem in de rechterzijde drong.

Hij bleef kreunend liggen, en Raffles snelde onmiddellijk naar het meisje, nam haar in zijn armen, na eerst haar benen te hebben los gesneden, die aan de sofa bleken te zijn vastgebonden.

Hij nam haar als een veertje op, droeg haar de kamer uit, de trap af, en tot een paar omwonenden, die ontsteld op het gerucht waren komen toelopen, in het voorbijgaan zeggend:

— Ik zal dadelijk een paar kameraden sturen, om die vent boven te halen. Hij wordt gezocht.

Toen hij naar buiten trad, viel het hoofd van het meisje zwaar neer op zijn schouder, zij was opnieuw in zwijm gevallen.

Maar zij ging de vrijheid tegemoet, en een toekomst vol roem, terwijl daarboven de zwaargewonde Herring door agenten werd weggehaald.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Geheimzinnige Duivelskop

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPASTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266